1947–၌ ပုံနှိပ်ခဲ့သောမူ။ (ပ–အကြိမ်) ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ကြီး၏ ဝိပဿနာရှုနည်းကျမ်း။

(ဒု–တွဲ) (၄)သာသနာ့သမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

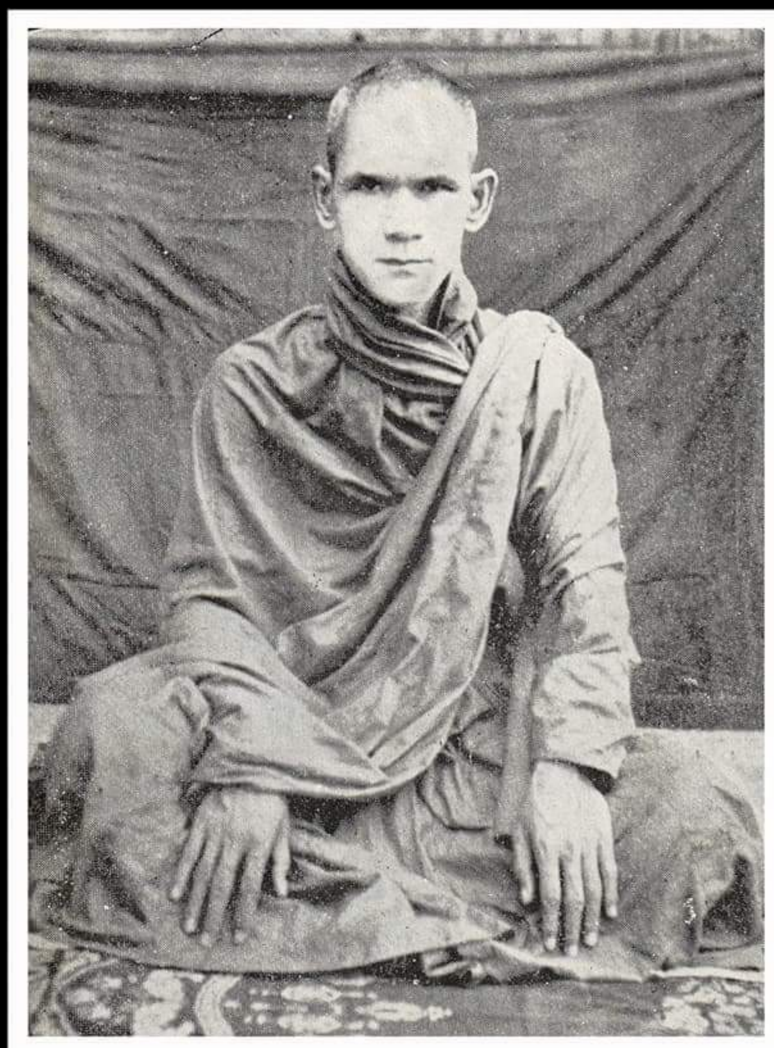

ကျေးဇူးတော်ရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ကြီး
သက်တော် ၄၀-ကျော်(၁၃၁၂-မတိုင်မီ) ပုံတော်

အခန်း (၆)

နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ် နှင့် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ

အခန်း { ၁ } ၌ သီလဝိသုဒ္ဓိကို ပြခဲ့ပြီ၊ အခန်း { ၂ } ၌ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိကို ပြခဲ့ပြီ၊ အခန်း { ၃–၄–၅ } တို့၌ ဒိဋ္ဌိ ဝိသုဒ္ဓိမှ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိတိုင်အောင် အားထုတ်ပုံ တွေ့မြင်ပုံကို အခြေအမြစ်နှင့်တကွ ပြခဲ့ပြီ။ ဤအခန်း၌ကား ရှုမှတ်သော သူမှာ အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာသော နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် စသည်တို့နှင့် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ စသော ပညာဝိသုဒ္ဓိ ငါးပါးတို့ကို ကျမ်းဂန်နှင့် နှိုးနှော၍ ပြပေအံ့။

နာမရူပါနံ ယထာဝဒဿနံ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ နာမ။ (ဝိသုဒ္ဓိမဂ်)

နာမရူပါနံ၊ အာရုံသို့ ညွတ်တတ် သွားတတ်သော နာမ်သဘောနှင့်၊ အာရုံသို့ မညွတ်တတ်မူ၍ ဖေါက်ပြန်ရုံသာ အထင် အရှားဖေါက်ပြန်တတ်သော ရုပ်သဘော,တို့ကို။ ယထာဝ ဒဿနံ၊ သဘောမှန်အတိုင်း မြင် သိခြင်းသည်၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ နာမ၊ စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်မည်၏။

အခန်း{ ၅ }၌ ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရှုမှတ်သူအား သမာဓိ ထက်သန်သော အခါ၌, ကြံစည်တွေးတောမှု နီဝရဏတို့သည် များသော အားဖြင့် မဖြစ်ပေါ်တော့ပြီ၊ မှတ်မှုချည်းသာလျှင် တစပ်ထည်း စင်ကြယ်စွာ ဖြစ်၏၊ ရံခါ၌ ကြံစည်မှု ဖြစ်သော်လဲ, ချက်ခြင်းပင် မှတ်သိနိုင်၍ ထို ကြံစည်မှု ငြိမ်းပြတ် သွား၏။ ထိုအခါ၌ ဖေါင်းမှု ပိန်မှု ထိုင်မှု ရပ်မှု သွားမှု ဆံ့ဝ်မှု ကွေးမှု ဆန့်မှု လှုပ်ရှားမှု စသော ကိုယ်အမူအရာ ဝါယော ဓေါဠ္ဌဗ္ဗ ဘူတရုပ်များ (ကြီးမား ထင်ရှားသော ဖေါက်ပြန်မှုများ) နှင့်, ထိုမှ တပါး တွေ့ထိရသော အကြမ်း, အနု၊ အပူ, အအေး၊ အတင်း, အလျော့ ဟူသော ဘူတရုပ်များ,ကို "အမျိုးမျိုး အထွေထွေ ဖေါက်ပြန် ပြောင်းလဲတတ်သော သဘောမျှသာ" ဟူ၍၎င်း၊ "တုံး၊ တိုင် ကျောက်ခဲ သဲများ ကဲ့သို့ပင် အာရုံကို မသိတတ်သော သဘောမျှသာ" ဟူ၍၎င်း၊ မှတ်ဆဲမှာပင် သိမြင် သဘောကျ၏။ ထို့ပြင်, မြင်ရတဲ့ အဆင်း, မြင်နိုင်အောင် ကြည်လင်တဲ့ မျက်စိ ရုပ်, ကြားရတဲ့ အသံ, ကြားနိုင်အောင် ကြည်လင်တဲ့ နားရုပ်, နံရတဲ့ အနံ့, နံနိုင်အောင် ကြည်လင်တဲ့ နှာခေါင်းရုပ်, စားသိရတဲ့ အရသာ, စားသိ

နိုင်အောင် ကြည်လင်တဲ့ လျှာရုပ်, ထိသိနိုင်အောင် ကြည်လင်တဲ့ ကိုယ်ရုပ်, ကြံသိမှု၏ မှီရာ နှလုံးရုပ်, ဤသို့ အစရှိသော ဥပါဒါရုပ် (အကြမ်းစား ရုပ်တို့ကို မှီသော အသေးစား ရုပ်)များကိုလဲ မှတ်ဆဲမှာပင် နည်းတူ သိမြင် သဘောကျ၏၊ ဤသို့ မတွေမဝေ သိမြင် သဘောကျခြင်းသည် "**ရူပလက္ခဏာ, အဗျာကတပဋ္ဌာန်တို့ အလိုအား** ဖြင့် ရုပ်တရားကို မှန်ကန်စွာ သိမှု ဖြစ်သောကြောင့်" **ရူပ လက္ခဏာဝ ဓာရဏ** = ရုပ်ကို သဘောမှန်အတိုင်း သိသော ဉာဏ်ပေတည်း။ အဗျာကတပဋ္ဌာန် အလိုအားဖြင့် သိသည် ဟူသော စကားမှာ " အစေတနော အဗျာကတောတိ ဧတ္ထ ဝိယ **အနာရမ္မဏတာ ဝါ အဗျာကတတာ** ဒဋ္ဌဗ္ဗာ" ဟူသော မူလဋီကာ, မဟာဋီကာတို့ကို မှီ၍ ဆိုအပ်သော စကားပေတည်း။

ဋီကာ၏အနက်....ဝါ၊ တနည်းကား၊ အ-စေတနော အဗျာကတောတိ ဧတ္ထ ဝိယ၊ အ-စေတနော အဗျာကတော ဟူရာ၌ ကဲ့သို့၊ အနာရမ္မဏတာ **အာရုံ မပြုတတ်သည်၏ အဖြစ်ကို**၊ အဗျာကတတာ၊ **အဗျာကတ၏ အဖြစ် = အဗျာကတ ဆည်ကြောင်း အနက် ဟူ၍**။ ဒဋ္ဌဗ္ဗာ မှတ်အပ်၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား...........ဣတိ ကေသာ နာမ ဣမသ္မိံ သရီရေ ပါဋိယေက္ကော ကောဋ္ဌာသော အ-စေတနော **အဗျာကတော** သုညော နိဿတ္တော ထဒ္ဓေါ ပထဝီဓာတု ဤသို့ စသော ဓာတုဝဝတ္ထာန် အဖွင့် အဋ္ဌကထာ၌ **အဗျာကတတာ-အာရုံမပြုတတ်** ဟူသော အနက်ကို သိရသကဲ့သို့၊ **အဗျာကတပဋ္ဌာန်** ဟူရာ၌လဲ "**အာရုံ မပြုတတ်သော တရား ဟု ဉာဏ်အား ရှေးရှု ထင်ပေါ်သည်**" ဟူသော အနက်ကို သိရမည် ဟု ဆိုလို၏။ ဤ ဋီကာအဖွင့်သည် ယောဂီတို့၏ ဉာဏ်မှာ ထင်ပုံနှင့် အထူးပင် သင့်လျော်ပါပေ၏။

ထို့ပြင်, မှတ်ဆဲမှာပင်, "ပေါင်းမှ ပိန်မှ စသော အာရုံများဆီသို့ မှတ်တဲ့စိတ်က ပြေး၍ ပြေး၍ ကပ် ကပ် သွားသလိုလဲ" ထင်ရ၏၊ "မြင်မှု ကြားမှု နံမှု စားသိမှု ထိသိမှု ကွေးချင်မှု ဆန့်ချင်မှု ကြံသိမှု စသော စိတ်များက ဆိုင်ရာ အာရုံများဆီသို့ ရောက် ရောက် သွားကြသလိုလဲ" ထင်ရ၏။ ဤသို့ ထင်မြင်ခြင်း သိခြင်းသည် "**နာမလက္ခဏာ**

အလိုအားဖြင့် နာမ်တရားကို မှန်ကန်စွာ သိမှု ဖြစ်သောကြောင့်” **နာမ-ယာထာဝ-ဒဿန** = နာမ်ကို သဘောမှန် အတိုင်း သိသော ဉာဏ်ပေတည်း။

ဤသို့ သဘောမှန် အတိုင်း သိမြင်သူအား ရုပ် နှင့် နာမ်တို့သည် အသီး အသီး ကွဲပြားလျက် သာ ထင်ပေါ်ကုန်၏၊ မမှတ်မီ ကာလ, မှတ်စ ကာလက ကဲ့သို့ တဆက်ထည်း တပေါင်းထည်း တရထည်း တကောင်ထည်း အနေအားဖြင့် မထင်ပေါ်ကုန်ပြီ၊ အပြတ်ဆုံးအားဖြင့် ပေါင်းခိုက်၌ ပေါင်းတာက တခြား + မှတ်တာက တခြား ကွဲပြားလျက်သာ ထင်ပေါ်၏၊ ထို့အတူ, ပိန်ခိုက်၌ ပိန်တာက တခြား + မှတ်တာက တခြား၊ ထိုင်တယ်ဟု မှတ်ခိုက်၌ ထိုင်တာက တခြား + မှတ်တာက တခြား၊ ကွေးခိုက် ဆန့်ခိုက်၌ ကွေးချင်, ဆန့်ချင်တာက တခြား + ကွေးတာ, ဆန့်တာက တခြား + မှတ်တာက တခြား၊ မြင်ခိုက်၌ မြင်ရတာနှင့် မျက်စိက တခြား + မြင်တာနှင့် မှတ်တာက တခြား၊ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ကွဲပြားလျက်သာ ထင်ပေါ်၏၊ ဤသို့ မှတ်ဆဲ မှာပင် ရုပ် နှင့် နာမ် တခြားစီ ကွဲပြားလျက် ထင်ရှားပုံကို ရည်၍ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ အောက်ပါ ပေါရာဏဂါထာတို့ကို ထုတ်ပြတော်မူလေပြီ၊

> န စက္ခုတော ဇာယရိ ဖဿ-ပဉ္စမာ၊
> န ရူပတော နော စ ဥဘိန္န မန္တရာ၊
> ဟေတုံ ပဋိစ္စ ပဘာဝန္တိ သင်္ခတာ၊
> ယထာပိ သဒ္ဒေါ ပဟတာယ ဘေရိယာ။ ၊

ဖဿ-ပဉ္စမာ၊ ဖဿ, ဝေဒနာ, သညာ, စေတနာ, စိတ် ဟူသော ဖဿပဉ္စမကတရားတို့သည်၊ ဝါ၊ မြင်တွေ့မှုလျှင် ငါးခုမြောက် ရှိသော မြင်မှုသဘောတို့သည်၊ စက္ခုတော၊ မျက်စိထဲမှလဲ၊ န ဇာယရေ၊ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ကုန်၊ ရူပတော၊ အဆင်းထဲမှလဲ၊ န ဇာယရေ၊ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဥဘိန္နံ အန္တရာစ၊ မျက်စိနှင့် အဆင်း ဤနှစ်မျိုးတို့၏ အလယ်ကြားမှလဲ၊ နော ဇာယရေ၊ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ကုန်၊ သင်္ခတာ၊ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့က ပေါင်း၍ ပြုအပ်သော မြင်မှု သဘောတို့သည်၊ ဟေတုံ ပဋိစ္စ၊ မျက်စိ အဆင်း စသော အကြောင်းကို စွဲမှီကုန်၍၊ ပဘာဝန္တိ၊ ဖြစ်ပေါ်

ကုန်၏၊ ယသာဝိ၊ ဥပမာကား၊ ပဟာတာဝယ သေရိယာ၊ တီးခတ်အပ်သော စည်၏၊ သဒ္ဒေါ၊ အသံသည်၊ ပဘဝတိ ဟထာ၊ စည် လက်ခတ်စသော အကြောင်းကို စွဲမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ပင် တည်း။

ဆိုလိုသည်ကား.......စည်သံသည် မတီးသေးမီက စည်ထဲမှာလဲ အောင်းလျက် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်၊ လက်ခတ် ထုထဲမှာလဲ အောင်းလျက် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်၊ စည် နှင့် လက်ခတ် တို့၏ အလယ်ကြား မှာလဲ အောင်းလျက် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် , တီးခိုက်၍ မြည်သော ထို စည်သံ သည် စည်ထဲမှလဲ ထွက်ပေါ် လာသည် မဟုတ်၊ လက်ခတ် ထုထဲမှလဲ ထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ် (စည်ရုပ်, လက်ခတ်ရုပ်များကပင် အသံချပ် ဖြစ်လာသည် မဟုတ်—ဟူလို)၊ စည်နှင့် လက်ခတ် တို့၏ အလယ်ကြားမှလဲ ထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ်၊ အမှန်အားဖြင့် သော်ကား .. စည် လက်ခတ် တီးမှု ဟူသော အကြောင်းတို့ကို စွဲမှီ၍ တီးတိုင်း တီးတိုင်း အသစ် အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာသော အသံမျှသာ ဟုတ်ပေသည်၊ သို့ဖြစ်၍၊ စည်နှင့် လက်ခတ်တို့က တခြား + စည်သံ က တခြား ကွဲပြားသကဲ့သို့, ထိုအတူပင် မြင်မှုသည် မမြင်သေးမီက မျက်စိထဲမှာလဲ အောင်းလျက် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်၊ အဆင်းထဲမှာလဲ အောင်းလျက် ရှိခဲ့ သည် မဟုတ်၊ မျက်စိနှင့် အဆင်းတို့၏ အလယ် ကြားမှာလဲ အောင်းလျက် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်, **အဆင်း** ထင်ခိုက် ထင်ခိုက်၌ ဖြစ်ပေါ်သော ထိုမြင်မှု သည် မျက်စိထဲမှလဲ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်သည် မဟုတ်၊ အဆင်းထဲမှလဲ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်သည် မဟုတ်၊ (မျက်စိရုပ်, အဆင်းရုပ်များကပင် မြင်မှု ဖြစ်လာသည်မဟုတ် ဟူလို)၊ မျက်စိနှင့် အဆင်းတို့၏ အလယ်ကြားမှလဲ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ် သည် မဟုတ်၊ အမှန်အားဖြင့်သော်ကား....မျက်စိ အဆင်း အလင်း ရောင် နှလုံးသွင်းမှု ဟူသော အကြောင်းတို့ကို စွဲမှီ၍ အဆင်း ထင်ခိုက် ထင်ခိုက်၌ အသစ် အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာသော မြင်မှု သဘော မျှသာ ဟုတ်ပေသည်၊ သို့ဖြစ်၍, မျက်စိနှင့် အဆင်းတို့က တခြား + မြင်မှုက တခြား ကွဲပြားလျက် ထင်ပေါ်သည် ဟု ဆိုလို၏။ (ကြားမှု နံမှု စားသိမှု ထိမှု ဆိုင်ရာ ဂါထာတို့၌ ထုးသော ပါဠိ အနက်ကိုသာ ပေါ်ပြအံ့,၊

န သောတတော ဇာယတိ ဖဿ-ပဉ္စမာ၊
န သဒ္ဒတော နော စ ဥဘိန္န မန္တရာ။ ပေ။ ၊
န ဃာနတော ဇာယတိ ဖဿ-ပဉ္စမာ၊
န ဂန္ဓတော နော စ ဥဘိန္န မန္တရာ။ ပေ။ ၊
န ဇိဝှတော ဇာယတိ ဖဿ-ပဉ္စမာ၊
န ရသတော နော စ ဥဘိန္န မန္တရာ။ ပေ။ ၊
န ကာယတော ဇာယတိ ဖဿ-ပဉ္စမာ၊
န ဖဿတော နော စ ဥဘိန္န မန္တရာ။ ပေ။ ၊

ဖဿ-ပဉ္စမာ၊ ကြားတွေ့မှုလျှင် ငါးခုမြောက် ရှိသော ကြားမှု သဘောတို့သည်။ သောတတော၊ နားထဲမှလဲ။ န ဇာယရေ၊ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ကုန်။ သဒ္ဒတော၊ အသံထဲမှလဲ။ န ဇာယရေ၊ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ကုန်။ ဥဘိန္န အန္တရာ စ၊ နားနှင့် အသံ ဤနှစ်မျိုးတို့၏ အလယ်ကြားမှလဲ။ နော ဇာယရေ၊ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ကုန်။ သင်္ခတာ၊ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့က ပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ကြားမှုသဘောတို့သည်၊ ဟေတုံ ပဋိစ္စ၊ နား, အသံ စသော အကြောင်းကို စွဲမှီကုန်၍၊ ပဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ယထာပိ၊ ဥပမာကား။ ပေ။

ဖဿ-ပဉ္စမာ၊ နံတွေ့မှုလျှင် ငါးခုမြောက် ရှိသော နံမှုသဘောတို့သည်။ ဃာနတော၊ နှာခေါင်းထဲမှလဲ။ န ဇာယရေ၊ ကုန်။ ဂန္ဓတော၊ အနံ့ထဲမှလဲ။ န ဇာယရေ၊ ကုန်။ ဥဘိန္န အန္တရာ စ၊ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့ ဤနှစ်မျိုးတို့၏ အလယ်ကြားမှလဲ။ နော ဇာယရေ၊ ကုန်။ သင်္ခတာ၊ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့က ပေါင်း၍ ပြုအပ်သော နံမှုသဘောတို့သည်။ ဟေတုံ ပဋိစ္စ၊ နှာခေါင်း, အနံ့ စသော အကြောင်းကို စွဲမှီကုန်၍။ ပဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ယထာပိ၊ ဥပမာကား။ ပေ။

ဖဿ-ပဉ္စမာ၊ စားတွေ့မှုလျှင် ငါးခုမြောက် ရှိသော စားသိမှု သဘောတို့သည်။ ဇိဝှတော၊ လျှာထဲမှလဲ။ န ဇာယရေ၊ ကုန်။ ရသတော၊ အရသာထဲမှလဲ။ န ဇာယရေ၊ ကုန်။ ဥဘိန္န အန္တရာ စ၊ လျှာနှင့် အရသာ ဤနှစ်မျိုးတို့၏ အလယ်ကြားမှလဲ။ နော ဇာယရေ၊ ကုန်။ သင်္ခတာ၊ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့က ပေါင်း၍ ပြုအပ်သော စားသိမှုသဘော

တို့သည်၊ ဟေတုံ ပဋိစ္စ၊ လျှာ, အရသာ စသော အကြောင်းကို စွဲမှီ ကုန်၍၊ ပဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ယထာပိ၊ ဥပမာကား။ပေ။

ဖဿ-ပဉ္စမာ၊ ထိတွေ့မှုလျှင် ငါးခုမြောက် ရှိသော ထိထိမှုသဘော တို့သည်၊ ကာယဉ္စာ၊ ကိုယ်ထဲမှလဲ၊ န စာယရေ၊ကုန်၊ ဖဿဉ္စာ၊ အတွေ့ အာရုံထဲမှလဲ၊ န စာယရေ၊ ကုန်၊ ဥဘိန္နံ အန္တရာ စ၊ ကိုယ် နှင့် အတွေ့ရုပ် ဤနှစ်မျိုးတို့၏ အလယ်ကြားမှလဲ၊ နေသ စာယရေ၊ ကုန်၊ သင်္ခတာ၊ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့က ပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ထိ ထိမှုသဘောတို့သည်၊ ဟေတုံ ပဋိစ္စ၊ ကိုယ်, အတွေ့ရုပ် စသော အကြောင်းကို စွဲမှီကုန်၍၊ ပဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ယထာပိ၊ ဥပမာ ကား။ပေ။

န ဝတ္ထုရူပါ ပဘဝန္တိ သင်္ခတာ၊
န စာပိ ဓမ္မာယတနေပိ နိဂ္ဂတာ၊
ဟေတုံ ပဋိစ္စ ပဘဝန္တိ သင်္ခတာ၊
ယထာပိ သဒ္ဒေါ ပဟာတာယ ဘေရိယာ။

သင်္ခတာ၊ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတို့က ပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ကြံ သိမှု, ရှုမှတ်မှု, သဘောတို့သည်၊ ဝတ္ထုရူပါ၊ မှီရာ နှလုံးရုပ်ထဲမှလဲ၊ န ပဘဝန္တိ၊ ထွက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဓမ္မာယတနေပိ စာပိ၊ ကြံသိရ, ရှုမှတ်ရသော သဘောအာရုံများထဲမှလဲ၊ န နိဂ္ဂတာ၊ ထွက်ပေါ်လာကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ သင်္ခတာ၊ ကြံသိမှု, ရှုမှတ်မှု သ ဘောတို့သည်၊ ဟေတုံ ပဋိစ္စ နှလုံးရုပ် သဘော အာရုံ စသော အကြောင်းကို စွဲမှီကုန်၍၊ ပဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ယထာပိ၊ ဥပမာ ကား၊ ပဟာတာယ၊ တီးခတ်အပ်သော၊ ဘေရိယာ၊ စည်၏၊ သဒ္ဒေါ၊ အသံသည်၊ ပဘဝတိ ယထာ၊ စည်, လက်ခတ် စသော အကြောင်း ကို စွဲမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ပင်တည်း။

ထိုသို့ နာမ်ရုပ် ၂ ပါးကို ကွဲပြားစွာ သိသော သူသည် ဤသို့လဲ ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်တတ်၏၊ ပုံကား....ထိုင်ခြင်း ထခြင်း သွားခြင်း ကွေး ခြင်း ဆန့်ခြင်း မြင်ခြင်း ကြားခြင်း စသော အမှုအရာ တစ်ပုံတခုကို နာမ် သက်သက်ဖြင့်လဲ မပြီးစေနိုင်၊ ရုပ် သက်သက်ဖြင့်လဲ မပြီးစေ နိုင်၊ နာမ်ရုပ် ၂ ပါးလုံး ပေါင်းစပ်၍ သာလျှင် ပြီးစေနိုင်သည်။ ထိုသို့

ပြီးစေသော နာမ်ရုပ် ၂ ပါးကိုပင် စွဲ၍ "ငါ ထိုင်သည်၊ ငါ ထသည်၊ ငါ သွားသည်၊ ငါ ကွေးသည်၊ ငါ ဆန့်သည်၊ ငါ မြင်သည်၊ ငါ ကြားသည်" ဤသို့ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုနေကြလေသည်၊ အမှန်အားဖြင့်သော်ကား....ထိုင်မှု, ထမှု, သွားမှု စသည်ကို ပြုလုပ်တတ်သော ငါကောင်= သတ္တဝါကောင် ဟူ၍ မရှိချေ၊ နာမ်ရုပ် ၂ ပါးမျှသာ ရှိပေသည်-ဟု ဤသို့လဲ ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်တတ်၏။ အောက်ပါမှာ ဤသို့သော အနက်ကို အဖွင့်ဖြစ်သော ဝိသုဒ္ဓိမဂ် စကားပေတည်း။

အထခေါ် နာမံ နိဿာယ ရူပံ ပဝတ္တတိ၊ ရူပံ နိဿာယ နာမံ ပဝတ္တတိ၊ နာမသာ ခါဒိတု-ကာမတာယ, ပိဝိတု-ကာမတာယ, ဗျာဟရိတု ကာမတာယ. ဣရိယာပထံ ကပ္ပေတု-ကာမတာယ, သတိ ရူပံ ခါဒတိ, ပိဝတိ, ဗျာဟရတိ, ဣရိယာပထံ ကပ္ပေတိ။

အထခေါ်၊ အမှန်အားဖြင့် သော်ကား၊ နာမံ နိဿာယ၊ စားလိုမှု စသော နာမ်ကို မှီ၍၊ ရူပံ ပဝတ္တတိ၊ စားမှု စသော ရုပ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ရူပံ နိဿာယ၊ မျက်စိ စသော ရုပ်ကို မှီ၍၊ နာမံ ပဝတ္တတိ၊ မြင်မှု စသော နာမ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ နာမသာ၊ နာမ်၏၊ ခါဒိတု-ကာမတာယ၊ စားလိုခြင်း ဖြစ်လတ်သော်၊ ပိဝိတု ကာမတာယ၊ သောက်လိုခြင်း ဖြစ်လတ်သော်၊ ဗျာဟရိတု ကာမတာယ၊ ပြောလိုခြင်း ဖြစ်လတ်သော်၊ ဣရိယာပထံ ကပ္ပေတု-ကာမတာယ၊ ထိုင်ခြင်း ရပ်ခြင်း သွားခြင်း အိပ်ခြင်း ဟူသော ဣရိယာပုထ်ကို ပြုလိုခြင်းသည်၊ သတိ၊ ဖြစ်လတ်သော်၊ ရူပံ၊ ရုပ်သည်၊ ခါဒတိ၊ စားဝါး၏၊ ပိဝတိ၊ သောက်၏၊ ဗျာဟရတိ၊ ပြောဆို၏၊ ဣရိယာပထံ ကပ္ပေတိ၊ ထိုင်ခြင်း ရပ်ခြင်း သွားခြင်း အိပ်ခြင်းကို ပြု၏။

ဤပါဠိဖြင့် "စားချင်တာက နာမ် + စားတာက ရုပ် ဟူ၍၎င်း, သောက်ချင်တာက နာမ် + သောက်တာက ရုပ်၊ ပြောချင်တာကနာမ် + ပြောတာက ရုပ်၊ ထိုင်ချင်တာက နာမ် + ထိုင်တာက ရုပ်၊ ရပ်ချင်တာက နာမ် + ရပ်တာက ရုပ်၊ သွားချင်တာက နာမ် + သွားတာက ရုပ်၊ လှဲ အိပ်ချင်တာက နာမ် + လှဲ အိပ်တာက ရုပ် ဟူ၍၎င်း" ဤသို့ စသော အနက်ကိုလဲ တိုက်ရိုက် ထင်ရှား ပြ၏။ ထို့ပြင်, အချို့သော ယောဂီသည် ဥပမာ တင်၍သော်လဲ ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်တတ်သေး၏၊ အောက်ပါမှာ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၏ ဘာသာပြန် ပေတည်း။

ဝင်ရိုး ဘီး ရထားအိမ် ရထားသန် အစရှိသော အစိတ် အပိုင်း အဆောက်အဦများသည် တခုထည်း အနေအားဖြင့် နေသားတကျ ပေါင်းရုံ တည်နေကြလျှင်, ရထား ဟု ခေါ်ဝေါ်ရုံမျှသာ ရှိ၏၊ တခု တခုသော အစိတ် အပိုင်းကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်ရှုလျှင်ကား ရထား မည်သော ဝတ္ထုသည် အမှန်အားဖြင့် မရှိသကဲ့သို့ငှင်း၊ သစ် ဝါး စသော အိမ်၏ အဆောက်အဦများသည် ဟင်းလင်းပြင် အရပ်ကို ကာရံလျက် တခုထည်း အနေအားဖြင့် နေသားတကျ ပေါင်းရုံ တည်နေကြလျှင်, အိမ် ဟု ခေါ်ဝေါ်ရုံမျှသာ ရှိ၏၊ တခု တခုသော အစိတ် အပိုင်းကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်ရှုလျှင်ကား အိမ် မည်သော ဝတ္ထုသည် အမှန်အားဖြင့် မရှိသကဲ့သို့ငှင်း။ (ပေ)၊ ပင်လုံး အကိုင်း အခက် အရွက် စသော သစ်ပင်၏ အစိတ် အပိုင်းများသည် တခုထည်း အနေအားဖြင့် နေသားတကျ တည်ရှိကြလျှင်, သစ်ပင် ဟု ခေါ်ဝေါ်ရုံမျှသာ ရှိ၏၊ တခု တခုသော အစိတ် အပိုင်းကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်ရှုလျှင်ကား သစ်ပင် မည်သော ဝတ္ထုသည် အမှန်အားဖြင့် မရှိသကဲ့သို့ငှင်း။ ဤဥပမာတို့နှင့် တူစွာပင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါး=ရုပ် နာမ် နှစ်ပါးတို့သည် တပေါင်းထည်း တစည်းထည်း ဖြစ်၍ နေကြလျှင်, သတ္တဝါ=ပုဂ္ဂိုလ် ဟု ခေါ်ဝေါ်ရုံမျှသာ ရှိချေသည်၊ တခု တခုသော ရုပ် နာမ် ခန္ဓာ သဘောတရားကို သာလျှင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်လျှင်ကား ငါဘဲ ဟု မာနဖြင့် စွဲလမ်းမှု, ငါကောင် ဟု ဒိဋ္ဌိဖြင့် စွဲလမ်းမှု, ဤနှစ်မျိုးတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်သော (အသက် လိပ်ပြာကောင် ဝိညာဏ်ကောင် စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် စွဲလမ်းအပ်သော) သတ္တဝါ မည်သည် **ပရမတ္ထအားဖြင့်** (မျက်မှောက် သိအပ်သော သဘော=မူလ ရှိရင်းအတိုင်း မှန်သော သဘောအားဖြင့်) မရှိသည်သာတည်း။ မျက်မှောက် သိရ၍ မူလ ရှိရင်းအတိုင်း မှန်သောသဘောအားဖြင့်ကား အာရုံသိသို့ ညွတ်တတ် သွားတတ်သော, အာရုံကို သိတတ်သော နာမ်သဘောနှင့် အာရုံကို မသိတတ်ဘဲ ဖေါက်ပြန်ရုံသာ အမျိုးမျိုး ဖေါက်ပြန် ပြောင်းလဲတတ်သော ရုပ်သဘောမျှ သာလျှင် ရှိပေသည် ဟူ၍ ပိုင်းခြား ဆုံးဖြတ်၏၊ ဤသို့ သိမြင် သဘောကျသော သူ၏ အသိ အမြင်သည် **ယထာဘူတ ဉာဏ = မှန်ကန်စွာ သိမြင်သော ဉာဏ် မည်၏၊** ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိပင်တည်း။ (ဘာသာပြန်)။

လိုသော်လဲ ဥပမာ တင်ခြင်းသည်ကား လိုရင်း မဟုတ်ပေ၊ မှတ်

ခိုက် မှတ်ခိုက်၌ အထူး မစဉ်းစားရဘဲ မှတ်ရုံမျှဖြင့်ပင် နာမ်နှင့် ရုပ် တို့ကို ကွဲပြားစွာ သိမြင်၍ "ဤကိုယ်ထဲမှာ အာရုံကို သိတတ်တဲ့ နာမ်နှင့် အာရုံကို မသိတတ်တဲ့ ရုပ် ဟူသော ဤနှစ်မျိုးသာ ရှိသည်၊ ဤနှစ်မျိုးမှ တပါး သတ္တဝါကောင် ငါကောင် လိပ်ပြာကောင် ဝိညာဏ် ကောင်ကား မရှိပြီ" ဟူ၍ မတွေမဝေ ဆုံးဖြတ် နိုင်ခြင်းသည် သာ လျှင် လိုရင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍, မှတ်ခိုက် မှတ်ခိုက်မှာပင် မတွေး မဆ ရဘဲ အလိုလို သဘောကျ၍ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်သော အသိဉာဏ် သည် ခေါင်ထိပ်သို့ ရောက်သော **နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ညေ်၏။** ဤဉာဏ်သည်ပင် 'ငါကောင် လိပ်ပြာကောင် ရှိသည်' ဟု ထင်မှား ခွဲလမ်းသော အတ္တဒိဋ္ဌိ အညစ်အကြေးကို သုတ်သင် ပယ်ခွါတတ်သော ကြောင့် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိသဲ **ညေ်၏။** အောက်ပါမှာ မဟာ ဋီကာ အဖွင့်ပေ တည်း။

နာမရူပါနံ ယာထာဝ ဒဿနံ ဒိဋ္ဌိ ရှုဒ် နာမ်, ထွေက် နာမ်, နှ ရှု တော ဘ်ယော၊ ရှုဒ် ရုပ်, ထွေက် ရုပ်, နှ ရှုတော ဘ်ယော တိ စ တောသ် လက္ခဏာ သလ္လက္ခဏာ မုခေန ဓမ္မ မတ္တ ဘာဝ ဒဿနံ အတ္တ ဒိဋ္ဌိမလ ဝိသောဓနတော ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ တိ ဝေဒိတဗ္ဗံ။

နာမရူပါနံ ယာထာဝ ဒဿနံ ဒိဋ္ဌိ၊ နာမ်နှင့် ရုပ်တို့ကို သဘောမှန် အတိုင်း မြင်ခြင်း ဟူသည်ကား၊ ရှုဒ်၊ မှတ် သိရသော ဤသဘော သည်၊ နာမ်၊ အာရုံဆီသို့ ညွှတ်တတ် သွားတတ်သော, အာရုံကို သိ တတ်သော နာမ် တရားတည်း၊ ထွေက်၊ မှတ် သိခဲ့ရသော ဤမှု လောက်သည်၊ နာမ်၊ အာရုံကို သိတတ်သော နာမ် တရားသာတည်း။ (မှတ် သိရသမျှ နာမ်ကို ရည်၍ "ဤမျှလောက်ဟာ နာမ်ချည်းဘဲ၊ ငါကောင် မဟုတ်" ဟု သိသည်ကို ဆိုလို၏)။ ရှုတော၊ မှတ် သိခဲ့ရသော ဤ နာမ် တရား ထက်၊ ဘ်ယော၊ အပို အလွန် ဖြစ်သော ငါကောင် = သတ္တဝါကောင် သည်၊ နှ၊ မရှိပြီ၊ ရှုတိ စ၊ ဤသို့လည်း။ (ဓမ္မ မတ္တ ဘာဝ ဒဿနံ, အတ္တ ဒိဋ္ဌိ မလ ဝိသောဓနတော ဤပုဒ်တို့ကို ထောက်၍ အရှာအား လျော်စွာ ပြန်အပ်သော အနက်မှန်ပင် တည်း၊ ခန္ဓမျှာနုပဿနာ အရာ၌ ပြသော အဋ္ဌကထာနှင့် နှိုးနှော၍ မယုံမှားလေလင့်)။ ရှုဒ်၊ မှတ်သိရသော ဤသဘောသည်၊ ရုပ်၊ ဖေါက် ပြန်ရုံသာ အထင်အရှား ဖေါက်ပြန် ပြောင်းလဲတတ်သော ရုပ် တရား

တည်း။ ဖြေကား၊ မှတ် သိခဲ့ရသော ဤမျှလောက်သည်။ ရုပ်၊ ရုပ် တရား သာတည်း။ ဆုတော၊ မှတ် သိခဲ့ရသော ဤ ရုပ်တရားထက်။ ဘိယျော၊ အပို အလွန် ဖြစ်သော ငါကောင် = သတ္တဝါကောင်သည်။ နှ၊ မရှိပြီ၊ နတ္ထိ စ၊ ဤသို့ရှင်း။ ဘာသော၊ ထို နာမ် ရုပ်တို့၏။ လက္ခဏာ သည္လက္ခဏာ မုခေန၊ သဘာဝလက္ခဏာကို မှတ်ခြင်းကို အရင်းခံ ပြုသ ဖြင့်၊ ဓမ္မ မတ္တ ဘာဝ ဒဿနံ၊ ငါကောင် = သတ္တဝါကောင် မဟုတ် သော သဘောတရားမျှ၏ အဖြစ်ကို မြင် သိခြင်းသည်။ အတ္တ-ဒိဋ္ဌိ မလ ဝိသောဓနတော၊ အတ္တ ဒိဋ္ဌိ ဟူသော အညစ် အကြေးကို သုတ် သင် ပယ်ခွါတတ်သောကြောင့်။ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ မည်၏။ ဣတိ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊ ဤသို့ သိအပ်၏။

ရုပ္ပန, ကက္ခဠတ္တ အစရှိသော ရုပ်၏ သဘာဝလက္ခဏာနှင့်, နမန, ဖုသန, ဝေဒိယန, သဉ္ဇာနန, ဝိဇာနန, အစရှိသော နာမ်၏ သဘာဝ လက္ခဏာတို့သည် ထိုထို ရုပ်နာမ်တို့၏ ဥပါဒ် ဌီ ဘင် ဟူသော **ဖြစ်ဆဲ ခဏ၌သာ ထင်ရှား ရှိကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်လတ္တံ့သော ခဏတို့၌ကား မထင်ရှားကုန်။** ထို့ကြောင့်, ရုပ်နာမ်တို့၏ သဘာဝလက္ခဏာကို ဖြစ် ဆဲ ဖြစ်ဆဲ၌ မှတ်ခြင်းဖြင့် သာလျှင် မှန်ကန်စွာ သိနိုင်သည်၊ ဤသို့ သဘာဝလက္ခဏာကို ဖြစ်ဆဲ၌ မှတ်ခြင်းကို အရင်းခံ ရှေ့သွား ပြုသ ဖြင့် " ငါကောင် = သတ္တဝါကောင်ကား မရှိ၊ သဘောတရားမျှသာ ရှိ သည် " ဟု သိမြင် သဘောကျခြင်းသည် **ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ မည်၏။** အတ္တဒိဋ္ဌိ အညစ် အကြေးကို သုတ်သင် ပယ်ခွါတတ်သော အသိ အမြင် ဟု ဆိုလို၏။

နာမရူပ-ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် နှင့် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ပြီး၏။

ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ် နှင့် ကင်္ခါ ဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ

ဧတဿေဝ ပန နာမ ရူပဿ ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဏေန တီသု အဒ္ဓါသု ကင်္ခံ ဝိတရိတွာ ဌိတံ ဉာဏံ ကင်္ခါ ဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ နာမ၊ (ဝိသုဒ္ဓိမဂ်)

ဧတဿေဝ နာမ ရူပဿ၊ ရှုမြင်အင်ပြီးသော ဤ နာမ်ရုပ်၏ ပစ္စယ-ပရိဂ္ဂဟဏေန၊ အကြောင်းကို သိမ်းဆည်းခြင်းဖြင့်၊ တီသု အဒ္ဓါသု၊ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန် ကာလ သုံးပါးတို့၌၊ ကင်္ခံ၊ ယုံမှားခြင်းကို၊ ဝိတရိတွာ ဌိတံ၊ လွန်မြောက် ပယ်ခွါ၍ တည်သော၊ ဉာဏံ၊ " အကြောင်း ရုပ်နာမ်ကြောင့် ဖြစ်သော အကျိုး ရုပ်နာမ်မျှသာ ရှိသည် " ဟု သိသော ဉာဏ်သည်၊ ကင်္ခါ ဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ နာမ၊ ယုံမှားမှုကို လွန်မြောက်လျက် စင်ကြယ်သော ဉာဏ် မည်၏။

ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ဆဲ၌ မှတ်လျက် ရုပ်နာမ်တို့၏ သဘောမှန်ကို သိပြီးသော သူသည် ထိုရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းများကိုလဲ မှတ်ဆဲမှာပင် ထိုက်သည့်အား လျော်စွာ တွေ့မြင်ရပြန်၏။ ထိုအခါ၌ " ဤလို အကြောင်းများကြောင့် သာလျှင် ကာလ သုံးပါး၌ ဤလို ရုပ်နာမ်မျှသာ ဖြစ်လျက် ရှိချေသည် " ဟု သိမြင် သဘောကျသော ပစ္စယပရိဂ္ဂဟ ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဤဉာဏ် ဖြစ်ပုံသည် ပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးမျိုးတို့၏ အဇ္ဈာ သယနှင့် ပါရမီဉာဏ်အား လျော်စွာ အမျိုးမျိုး ကွဲပြား၏၊ ထို့ကြောင့် ဤဉာဏ်၏ ဖြစ်ပုံကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ ငါးမျိုး ခွဲခြား၍ ပြတော်မူပေသည်။

" ငါကောင်=သတ္တဝါကောင်ကား မရှိပြီ၊ နာမ် ရုပ် နှစ်ပါးမျှသာ ရှိသည် " ဟု သဘောကျပြီးသော ယောဂီသည် မှတ်ယင်းပင် ထို နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းကို စူးစမ်း ဆင်ခြင်တတ်၏၊ ဆင်ခြင်လျှင်, " အကြောင်းမဲ့ အလိုလို ဖြစ်သည် " ဟူ၍လဲ သဘော မကျနိုင်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ.... အချို့ အကြောင်းများကို မျက်မှောက် တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။ တွေ့ပုံသည် နောက်၌ ထင်ရှားလတ္တံ့။ ထို့ပြင်, " ထာဝရဘုရား, ဗြဟ္မာ, သိကြား, နတ်တို့က ဖန်ဆင်းသည် " ဟူ၍လဲ သဘော မကျနိုင်၊ အကြောင်းမှုကား.... အချို့ အကြောင်း

များကြောင့် နာမ်ရုပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မျက်မှောက် တွေ့ရသည့်ဖြင့်, ဤသို့လဲ ကြံဆ၍ သိနိုင်ပေ၏၊ သိနိုင်ပုံကား....ဖန်ဆင်းသူ ဟု ထင်မှတ်စွဲလမ်းအပ်သော ထို ဘုရား, ဗြဟ္မာ, သိကြား, နတ်တို့လဲ ငါကဲ့သို့ ပင် နာမ်ရုပ် နှစ်ပါးမျှသာ အထည်ကိုယ် ရှိကြသည်၊ သူတို့၏၊ နာမ်ရုပ်လဲ ငါ၏ နာမ်ရုပ် ကဲ့သို့ပင် ဘယ်သူကိုမျှ ဖြစ်အောင် မဖန်ဆင်းနိုင်တန်ရာ ဟူ၍၎င်း၊ အကယ်၍ ဖန်ဆင်းနိုင်ပါက, သူတို့ကိုတော့ ဘယ်သူက ဖန်ဆင်းသလဲ ? ဆဲဒိသူကိုလဲ ဘယ်သူက ဖန်ဆင်းသလဲ ? ဤနည်းဖြင့် ဖန်ဆင်းသူ အဆက်ဆက်ကို ရှာကြံ၍ မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိရသည် ဟူ၍၎င်း၊ ဤသို့ ကြံဆ၍ သိနိုင်ပေသည်၊ ထိုကြောင့်, 'တစုံတယောက်က ဖန်ဆင်းသည်' ဟူ၍လဲ သဘော မကျနိုင်ပေသည်။

တွေ့မြင်ပုံ ပဋ္ဌနေနည်း...........သို့ဖြစ်၍ အချို့ ယောဂီသည် အကြောင်းတရားတို့ကို ဤသို့ တွေ့မြင်၏၊ ရှေးဘဝက ပြီးခဲ့သော အဝိဇ္ဇာ, တဏှာ, ဥပါဒါန်, ကံ ဟူသော ဤအကြောင်း လေးပါးကြောင့် ပဋိသန္ဓေမှ စ၍ ဤ ရုပ်တရားတွေ မပြတ်ဖြစ်နေကြသည်၊ ယခုဘဝ၌ စားသောက်အပ်သော အာဟာရကြောင့် ဤ ရုပ်ကိုယ်ကြီး အခြေမပျက်ဘဲ တည်မြဲ တည်တံ့နေသည်၊ ထိုင်ချင်မှု ကွေးချင်မှု စသော စိတ်ကြောင့် ထိုင်ရုပ် ကွေးရုပ် စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်ကြသည်၊ အပူဓာတ် အအေးဓာတ်ကြောင့် ပူရုပ် အေးရုပ် ဖြစ်ပေါ်သည်-ဟူ၍ ရုပ်၏ အကြောင်းတို့ကို တွေ့မြင်၏။

ဤ အကြောင်းတို့တွင် စိတ် ဥတု အာဟာရ ဟူသော ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်းများကို ရှုမှတ်၍ မျက်မှောက်လဲ တွေ့မြင်နိုင်၏၊ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် ကံ ဟူသော အတိတ် အကြောင်းများကိုကား မျက်မှောက် မတွေ့နိုင်ပေ။ သို့သော်လဲ ဒိဋ္ဌိ စ ဥစ္စာ-ဟူသည်နှင့် အညီ, ဝိပဿနာ ရှုသူတိုင်းပင် " ကုသိုလ်ကံကြောင့် ကောင်းသော ဘဝ , ကောင်းသော အကျိုး, ဖြစ်ပေါ်သည်၊ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဆိုးသော ဘဝ, ဆိုးသော အကျိုး, ဖြစ်ပေါ် သည်'' ဟူ၍ အားမရတ်ဗြိကပင် ကောင်းကောင်း ယုံကြည် သဘောကျပြီး ချည်းသာတည်း။ ထို့ကြောင့်, ယခု လောလောဆယ် ဖြင်ပေါ်သော အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် ကံတို့ကို ရှုမှတ် ဆင်ခြင်၍ မျက်မှောက် မြင်ပြီးသော အခါ၌,

အတိတ်ဘဝက ပြီးခဲ့သော ထိုအကြောင်းများကိုလဲ အနုမာနဉာဏ်ဖြင့် မှန်းဆ ဆင်ခြင်လျက် တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

ချဲ၍ ပြဦးအံ့၊ နာမ်ရုပ် ဘဝ ဟူသမျှကို ဆင်းရဲချည်း-ဟူ၍၎င်း၊ ထို နာမ်ရုပ ဘဝများ၌ လိုချင် နှစ်သက်မှု=တဏှာကို ဆင်းရဲကြောင်း ဟူ၍၎င်း၊ အမှန် အတိုင်း မသိခြင်း=မထင်ခြင်းသည် **အပ္ပဋိပတ္တိ အဝိဇ္ဇာ မည်၏၊** "ဒုက္ခသစ္စာ, သမုဒယသစ္စာတို့ကို အမှန်အတိုင်း မသိမှု" ဟုဆိုလို၏။ ထို့ပြင်, ၎င်းနာမ်ရုပ် ဘဝတွေကိုပင် ချမ်းသာတွေ အကောင်း အမြတ်တွေ ဟူ၍၎င်း၊ လိုချင် နှစ်သက်မှုကိုပင် ချမ်းသာ ကောင်းစား ကြောင်း အမှု ဟူ၍၎င်း၊ ထင်မှတ်ခြင်းသည် **မိစ္ဆာပဋိပတ္တိ အဝိဇ္ဇာ မည်၏၊** "ဒုက္ခသစ္စာ, သမုဒယသစ္စာတို့ကို ပြောင်းပြန် သိမှားမှု" ဟု ဆိုလို၏။ ဤ အဝိဇ္ဇာ ၂ မျိုးသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ သန္တာန်၌ ဖိုက်မဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်လျက် ရှိ၏၊ သုတမယဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ဖြေဖျောက် ပါသော်လဲ မဖြေဖျောက်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်, နှစ်သက် ပျော် မွေ့မှု, လိုချင် တောင့်တမှုတွေကို များများ ဖြစ်စေရန် နေ့ညဥ့် မပြတ် အားပေး ချီးမြှောက်လျက် ရှိကြပေသည်၊ လက်ရှိ နာမ်ရုပ် ဘဝ ခိုင် မြဲစေရန်, နောင်အခါ၌ နာမ် ရုပ် ဘဝကောင်းနှင့် ပြည့်စုံစေရန်, ရည်ရွယ်၍လဲ နေ့ညဥ့် မပြတ် အားထုတ်လျက် ရှိကြပေသည်။

ထို့ပြင်, အကြောင်း ကိလေသာ နှင့် ကံ ချုပ်ငြိမ်း၍, ပရိနိဗ္ဗာန် ရတိမှ နောက်ကာလ၌ လူ နတ် ဗြဟ္မာ ယောကျ်ား ဟူ၍ မဖြစ်ရတော့ ဘဲ, နာမ်ရုပ်တို့၏ အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းခြင်း=တဖန် မဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် **အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်** ဟု ခေါ်သော နိရောဓသစ္စာ မည်၏။ ထို နိဗ္ဗာန် ကို 'ကောင်းသည်, ချမ်းသာသည်' ဟူ၍၎င်း၊ ထို နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက် စေတတ်သော ဝိပဿနာနှင့် မဂ်အကျင့်ကို 'ချမ်းသာကြောင်း အလုပ်' ဟူ၍၎င်း၊ အမှန်အတိုင်း မသိခြင်း=မထင်ခြင်းသည်လည်း **အပ္ပဋိပတ္တိ အဝိဇ္ဇာပင် မည်၏၊** "နိရောဓသစ္စာ, မဂ္ဂသစ္စာ တို့ကို အမှန် အတိုင်း မသိမှု" ဟု ဆိုလို၏။ ထို့ပြင်, နိဗ္ဗာန်ကို 'မကောင်းဘူး' ဟူ၍၎င်း၊ ဝိပဿနာနှင့် မဂ် အကျင့်ကို 'ဆင်းရဲကြောင်း အလုပ်' ဟူ၍၎င်း၊ ထင်မှတ်ခြင်းသည်လည်း **မိစ္ဆာပဋိပတ္တိ အဝိဇ္ဇာပင်မည်၏၊** "နိရောဓ သစ္စာ, မဂ္ဂသစ္စာ တို့ကို ပြောင်းပြန် သိမှားမှု" ဟု ဆိုလို၏။ ဤ အ ဝိဇ္ဇာ ၂ ပါး အားကြီးသော သူသည် နိဗ္ဗာန်ကို 'မကောင်းဘူး' ဟူ၍

သာ ထင်မှတ်၏၊ “ ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးသော အခါ၌ ဘာမျှ မဖြစ်ရတော့ဘူးတဲ့၊ ဘာကိုမျှ မသိရ မခံစားရတော့ဘူးတဲ့၊ ဘယ်သူနှင့်မျှ မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့ ” ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်မိလျှင်, နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်သွားမည်ကိုပင် ကြောက်တတ်သေး၏၊ “ အသေကြီး သေသွားတာတဲ့, ဘာမျှ မကောင်းဘူး”–ဟူ၍လဲ ကဲ့ရဲ့တတ်သေး၏၊ နိဗ္ဗာန် ရောက်ဖို့ အားထုတ်နေတဲ့ သူကိုလဲ “ ကိုယ် စိတ် ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေသည်၊ အသေကြီး သေဖို့ အားထုတ်နေသည်”–ဟူ၍ ထင်တတ် ကဲ့ရဲ့တတ်သေး၏။

သဗ္ဗာ-သေးပါးကို မသိမှု, သိမှားမှု ဟူသော ဤအဝိဇ္ဇာတို့သည် ပုထုဇဉ်တိုင်း၏ သန္တာန်၌ ဥပါဒ်အားဖြင့် ထိုက်သည်အား-လျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ အာရမ္မဏာ နှင့်သယ အလိုအားဖြင့်ကား မရှုမှတ်မိသော အာရုံတိုင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ သို့ဖြစ်၍, ယောဂီသည် ဤအဝိဇ္ဇာကို ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက်၌ မှတ်၍လဲ မျက်မှောက် တွေ့မြင်၏၊ ရှေးက ဖြစ်ဘူးသည်ကို အမှတ်ရ၍လဲ မျက်မှောက် တွေ့မြင်၏၊ ထို့ပြင်, နာမ်ရုပ်ဘဝတွေကို ကောင်းအမွန်တွေ ဟု ထင်မှားသောကြောင့် သာယာနှစ်သက်၏၊ တဏှာပင်တည်း။ သာယာ နှစ်သက်သောကြောင့် “မည်သို့ ပြုရလျှင်, ချမ်းသာ ကောင်းစားမည်” ဟု စိတ်ဝင်စား၏၊ စွဲလမ်း၏၊ ဥပါဒါန်ပင်တည်း၊ ဝင်စား စွဲလမ်းသောကြောင့် အမှု ဘာရုံတခုကို ပြုလုပ်၏၊ ကံပင်တည်း။ သို့ဖြစ်၍, ဤ တဏှာ ဥပါဒါန် ကံတို့ကိုလဲ ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက်၌ မှတ်၍၎င်း၊ ရှေးက ဖြစ်ဘူးသည်ကို အမှတ် ရ၍၎င်း၊ မျက်မှောက် တွေ့မြင်၏၊ ဤသို့ “ ကံ ဖြစ်ပေါ်လျှင် အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် မကင်းသည်ကို” မျက်မှောက် တွေ့မြင်သောကြောင့်, “ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခု ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေမှ စ၍ ရုပ်တရားတွေ မပြတ် ဖြစ်နေကြသည်” ဟု သဘောကျလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် “ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်တို့ကြောင့်လဲ ဖြစ်နေကြသည်”–ဟု ဆင်ခြင် မှန်းဆ၍ သဘောကျနိုင်ပေသည်၊ ဤသည်ကား ရုပ်၏ အကြောင်းတို့ကို ပစ္စက္ခ, အနုမာနဉာဏ်တို့ဖြင့် တွေ့မြင် သိမ်းဆည်းပုံပေတည်း။

နာမ်၏ အကြောင်းကို သိမ်းဆည်းပုံကား....မြင်တယ် ဟု မှတ်ခိုက်၌ ‘မျက်စိနှင့် အဆင်း ရှိ၍ မြင်သည် ဟူ၍၎င်း၊ “မျက်စိ အဆင်း

မြင်မှု ဤသုံးမျိုး ဆုံမိ၍, အာရုံနှင့် စိတ် တွေ့သွားသည်'' ဟူ၍ငင်း၊ သိမြင် သဘောကျ၏။ ထို့အတူ, ကြားတယ် ဟု မှတ်ခိုက်၌ "နားနှင့် အသံ ရှိ၍, ကြားသည်၊ နား အသံ ကြားမှု ဤသုံးမျိုး ဆုံမိ၍, အာရုံနှင့် စိတ် တွေ့သွားသည်'' ဟူ၍ငင်း၊ ထိတယ် ဟု မှတ်ခိုက်၌ "ကိုယ်နှင့် အတွေ့ ရှိ၍, ထိသည်၊ ကိုယ် အတွေ့ ထိမှု ဤသုံးမျိုး ဆုံမိ၍, အာရုံနှင့် စိတ် တွေ့သွားသည်'' ဟူ၍ငင်း၊ ကြံတယ်, သိတယ်, မှတ်တယ် ဟု မှတ်ခိုက်၌ "နှလုံးနှင့် သိစရာ ရှိ၍, ကြံသည်, သိသည်, မှတ်သည်၊ နှလုံး အာရုံ သိမှု ဤသုံးမျိုး ဆုံမိ၍, အာရုံနှင့် စိတ် တွေ့သွားသည်'' ဟူ၍ငင်း၊ သိမြင် သဘောကျ၏။ ထို့ပြင်, မြင်တယ် ကြားတယ် ထိတယ် ကြံတယ် စသည်ဖြင့် မှတ်ခိုက်၌ "အာရုံနှင့် တွေ့ရ၍, ကိုယ်တဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကောင်းသွားသည်, မကောင်းသွားသည်'' ဟူ၍ငင်း၊ "ကောင်းတဲ့အတွက်, သာ၍ ကောင်းချင် ချမ်းသာချင်သည်၊ မကောင်းတဲ့ မခံသာတဲ့ အတွက်, ထိုမခံသာမှ ကင်းချင် ချမ်းသာချင်သည်'' ဟူ၍ ငင်း၊ "ချမ်းသာချင်တဲ့ အတွက်, မည်သို့ပြုရလျှင် ကောင်းမှာဘဲ ဟု မြော်လင့် ငဲ့လာမ်းသည်'' ဟူ၍ငင်း၊ "ငဲ့လမ်းတဲ့ အတွက်, (ကောင်းမယ် ထင်လို့) ကောင်းမှု မကောင်းမှုကို ပြုမိ ပြောမိ နှလုံး သွင်းမိသည်'' ဟူ၍ငင်း၊ ဤသို့ စသည်ဖြင့် နာမ်၏ အကြောင်းတို့ကို ထိုက်သည်အား လျော်စွာ မျက်မှောက် တွေ့မြင်၏။ ဤသည်ကား နာမ်၏ အကြောင်းတို့ကို တွေ့မြင် သိမ်းဆည်းပုံပေတည်း။

အတိတ် အနာဂတ်၌ အနုမာနဉာဏ် ဖြစ်ပုံ.... ဤသို့ တွေ့မြင်ပြီးသော ယောဂီသည် "ယခုဘဝ နာမ်ရုပ်သည် အကြောင်း နာမ်ရုပ်ကြောင့် ဖြစ်သကဲ့သို့, ဤနည်းတူပင် ရှေးရှေးဘဝတွေကလဲ ဤလို အကြောင်းများကြောင့် သာလျှင် ဤလို နာမ်ရုပ် ၂ မျိုး မျှသာ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ၊ နောင်ဘဝတွေမှာလဲ ဤလို အကြောင်းများကြောင့် သာလျှင် ဤလို နာရုမ် ၂ မျိုးမျှသာ ဖြစ်သွားမည်'' ဟု အနုမာန ဉာဏ်ဖြင့် မှန်းဆ ဆင်ခြင်၍ ဆုံးဖြတ်၏။

သော ဧဝံ ပစ္စယတော နာမ ရူပဿ ပဝတ္တိံ ဒိသွာ, ယထာ ဣဒံ ဧတရဟိ၊ ဧဝံ အတီတေပိ အဒ္ဓါနေ ပစ္စယတော ပဝတ္တိတ္ထ၊ အနာဂတေပိ ပစ္စယတော ပဝတ္တိဿတီတိ သမနုပဿတိ။ (ဝိသုဒ္ဓိမဂ်)

သော၊ ထို ယောဂီသည်၊ ဇဝ်၊ ဤသို့ခဲ့သော နည်းဖြင့်၊ ပစ္စယတော၊ အကြောင်းကြောင့်၊ နာမ ရူပဿ ပဝတ္တိံ ဒိသွာ၊ ယခုဘဝ၌ နာမ်ရုပ်၏ ဖြစ်ခြင်းကို မြင်ပြီး၍၊ (တေရဟိ ပဝတ္တိံ ဒိသွာ ဋီကာဘွင့်)။ ထူဒံ၊ ဤ နာမ် ရုပ်သည်၊ ဧတရဟိ၊ ယခု အခါ၌၊ ပဝတ္တတိ ယထာ၊ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဇဝ်၊ ဤ နည်းတူပင်၊ အတီတေပိ အဒ္ဓါနေ၊ အတိတ် ဘဝ ကာလ၌လဲ၊ ပစ္စယတော ပဝတ္တိတ္ထ၊ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လေပြီး၊ အနာဂတေပိ၊ နောင်ဘဝ ကာလ၌လဲ၊ ပစ္စယတော ပဝတ္တိဿတိ တိ၊ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လတ့ံ ဟူ၍၊ သမနုပဿတိ၊ ရှု ဆင်ခြင်၏။

ဤသို့ ဆုံ ဖြတ်နိုင်သော ယောဂီသည် အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန် ကာလ သုံးပါး၌ အကြောင်း နာမ်ရုပ်နှင့် အကျိုး နာမ်ရုပ်မျှသာ ရှိ သည် ဟု ထိမြင် သဘောကျသောကြောင့်, အတ္တကောင်=ငါကောင် နှင့် စပ်သော ယုံမှားမှု ၁၆ မျိုးကို ပယ်၍ ကွန်မြောက်၏။

ယုံမှားမှု ၁၆ မျိုး

(၁) ယခုဘဝ မတိုင်မှီ ရှေးကာလက ငါကောင် ရှိခဲ့လေ သလား ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(၂) ယခု ဘဝ မတိုင်မှီ ရှေးကာလက ငါ ကောင် မရှိသေးဘူး သလား ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(ဤ ၂ မျိုးတို့တွင် ပဌမမှာ ဤဘဝ မတိုင်မှီ ရှေးရှေးကပင် ငါကောင်သည် အမြဲတမ်း ရှိနေခဲ့လေသလား ဟု ယုံမှားမှုတည်း။ ဒုတိယမှာ ငါကောင်သည် ရှေး က မရှိသေးဘဲ ယခုဘဝတွင်မှ အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာလေသလား ဟု ယုံမှားမှုတည်း)။ ။(၃) ငါကောင်သည် ရှေးက ဘယ်လို အမျိုးအစား ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။ (မင်း ဖြစ်ခဲ့လေသလား၊ ပုဏ္ဏား သူဌေး သူကြွယ် ဆင်းရဲသား လူ ရဟန်း မြန်မာ ကုလား မြဟ္မာ နတ် လူ တိရစ္ဆာန် စသည်တို့တွင် ဘယ်အမျိုး အစား ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဟု ယုံမှားသည် ဟူလို)။ ။(၄) ငါကောင်သည် ရှေးက ဘယ်လို ပုံသဏ္ဍာန် ရှိခဲ့သလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(ပုံသဏ္ဍာန် ရှည်လေသလား, မြင့်လေသလား၊ တိုလေသလား, ပုလေသလား၊ ဝလေသလား, ပိန်လေသလား၊ ဖြူလေသလား, မဲ လေသလား၊ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ယုံမှားသည် ဟူလို)။ ။တနည်းကား..... ...ငါ သည် ရှေးက ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(ထာဝရ ဘုရားက ဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ခဲ့လေသလား၊ မြဟ္မာ သိကြား နတ်

တို့က ဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ခဲ့လေသလား၊ အကြောင်း မရှိဘဲ အလိုလိုပင် ဖြစ်ခဲ့လေသလား ဟု ယုံမှားသည်-ဟူလို)။ ။(၅) ငါကောင်သည် ရှေးရှေး ဘဝ များက ဘယ်လို အမျိုးအစားတွေ ဖြစ်ပြီးလျှင်, ဘယ်လို အမျိုးအစားတွေ အဆက်ဆက် ဖြစ်လာခဲ့ သလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ဤသည် တို့ကား အတိတ်ကာလကို စွဲ၍ ဖြစ်သော ယုံမှားမှု ငါးမျိုးတို့ပေတည်း။

(၁) သေသည့်မှ နောင်ကာလ၌ ငါကောင် ရှိဦးမည်လော ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(၂) သေသည့်မှ နောင်ကာလ၌ ငါကောင် မရှိတော့ဘူးလေလား ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(ဤ ၂ မျိုးတို့တွင် ပဌမမှာ ယခု ဘဝက သေပြီးသည့်မှ နောက်ကာလ၌လဲ ငါကောင်ဟာ မပျက်စီးဘဲ အမြဲတမ်း ရှိနေမှာလေလား ဟု ယုံမှားမှုတည်း၊ ဒုတိယမှာ သေပြီးသည့်မှ နောက်ကာလ၌ ငါကောင်ဟာ မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ် သွားမှာလေလား ဟု ယုံမှားမှုတည်း)။ ။(၃) ငါကောင် သည့် နောင်ဘဝကာလ၌ ဘယ်လို အမျိုးအစား ဖြစ်ရပါမည်နည်း ဟု ယုံမှားမှု တပါး၊ (မင်း ဖြစ်ရမှာလေလား စသည်ဖြင့် ယုံမှားသည်)။ ။(၄) ငါ ကောင် သည် နောင်ဘဝ ကာလ၌ ဘယ်လို ပုံသဏ္ဌာန်ရှိလျက် ဖြစ်ရ မလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး၊ တနည်းကား.... ငါသည် နောင်ဘဝကာလ၌ ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ရပါမည်နည်း ဟု ယုံမှားမှု တပါး၊ (တစုံ တယောက်က ဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ရမှာလေလား၊ အကြောင်း မရှိဘဲ အလိုလို ပင် ဖြစ်ရမှာ လေလား ဟု ယုံမှားသည်)။ ။(၅) ငါကောင်သည် နောက် နောက် ဘဝများ၌ ဘယ်လို အမျိုးအစားတွေ ဖြစ်ပြီးလျှင်, ဘယ်လို အမျိုး အစားတွေ အဆက်ဆက် ဖြစ်သွားရပါမည်နည်း ဟု ယုံမှားမှုတပါး၊ ဤသည်တို့ကား အနာဂတ်ကာလကို စွဲ၍ ဖြစ်သော ယုံမှားမှု ငါးမျိုး တို့ပေတည်း။

(၁) ဤကိုယ်ထဲမှာ သတ္တဝါကောင် အတ္တကောင် ငါကောင် လိပ် ပြာကောင် ဝိညာဏ်ကောင် ရှိတာ ဟုတ်လေသလား ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(၂) ဤကိုယ်ထဲမှာ သတ္တဝါကောင် အတ္တကောင် ငါကောင် လိပ်ပြာကောင် ဝိညာဏ်ကောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေလား ဟု ယုံ မှားမှု တပါး။ ။(၃) ငါကောင်ဟာ ဘယ်လို အမျိုးအစား ဖြစ်နေ သလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး၊ (မင်း ဖြစ်နေသလား စသည်ဖြင့် ယုံမှားသည်)။

(၄) ငါကောင်ဟာ ဘယ်လို ပုံသဏ္ဍာန် ရှိနေသလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(ကြီးလေသလား၊ ငယ်လေသလား၊ အလုံးလား၊ အပြားလား၊ လေးမြှောင့် မှို့ ရှိ့လေသလား၊ မြောက်မြှောင့်ပုံ ရှိလေသလား စသည်ဖြင့် အတ္တကောင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်၌ ယုံမှားသည်)။ ။တနည်းကား.... ငါသည် ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်နေရသနည်း ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ။(တစုံတယောက်က ဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်နေတာလား၊ အကြောင်းမရှိဘဲ အလိုလိုပင် ဖြစ်နေတာလား ဟု ယုံမှားသည်)။ ။ (၅) ဤ ငါကောင်ဟာ ဘယ်ဘဝ ဘယ် ဌာနက ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး၊ ။(၆) ဤ ငါကောင်ဟာ သေတဲ့ အခါမှာ ဘယ်ဘဝ ဘယ်ဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားမှာပါလိမ့်မလဲ ဟု ယုံမှားမှု တပါး။ ဤသည်တို့ကား ပစ္စုပ္ပန်ကာလကို စွဲ၍ ဖြစ်သော ယုံမှားမှု ခြောက်မျိုးတို့ပေတည်း။

ယုံခြား ထင်းကျွခုံ

အတ္တာ ဘိနိဝေသုပနိဿယာ ဟိ အဟောသိံ နုခေါ အဟံ နွှိ အာဒိနယ ပဝတ္တာ သောဠသ ဝတ္ထုကာ ကင်္ခါ။ (မဟာဋီကာ)

အဟောသိံ နုခေါ အဟံ နွှိ အာဒိနယ ပဝတ္တာ၊ ရှေးကာလက ငါ ကောင် ရှိခဲ့လေသလား ဤသို့ စသော နည်းဖြင့် ဖြစ်သော၊ သောဠသ ဝတ္ထုကာ၊ ယုံမှားမှု၏ တည်ရာ ဝတ္ထု ၁၆ ပါးရှိသော၊ ကင်္ခါ၊ ယုံ မှားခြင်းသည်။ အတ္တာ ဘိနိဝေသုပနိဿယာ၊ အတ္တကောင် ရှိသည်ဟု စိတ်ဝင်စားမှု = အတ္တဒိဋ္ဌိလျှင် မှီရာ အကြောင်းရှိ၏။

ဤဋီကာနှင့် အညီ, ယုံမှားမှု ၁၆ မျိုးသည် "အတ္တကောင် ငါကောင် ရှိသည်" ဟု ထင်မှတ် စွဲသမ်းသော သူအား သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ " အကြောင်း အကျိုး နာမ်ရုပ် အဆက်ဆက် မှုသာ ရှိသည်၊ အတ္တ ကောင် = ငါကောင်ကား မရှိပြီ " ဟူ၍ ကောင်းစွာ သိမြင် သဘော ကျသော သူအား ထိုယုံမှားမှုသည် မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပြီ၊ ဝိကွဗ္ဘနိရောဓ အလိုအားဖြင့် ကွာလျက် ငြိမ်းလျက်သာ ရှိပေ၏၊ ဥပမာ.......ယုန် သတ္တဝါမှာ ဦးချို မရှိ ဟူ၍ မှန်ကန်စွာ မသိလျှင်, " ယုန်မှာ ချိုရှိ လေသလား၊ ချို မရှိဘူးလေလား၊ ယုန် ချိုက ဘယ်လို နေပါလိမ့်မ လဲ " ဤသို့ စသည်ဖြင့် ယုံမှားမှု ဖြစ်နိုင်၏၊ ယုန် သတ္တဝါမှာ ဦးချို မရှိ

ဟု အမှန်အတိုင်း သိလျှင်ကား, ထိုသို့သော ယုံမှားမှု မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ ပင်တည်း။ ဤသည်ကား နာမ် ရုပ်၏ အကြောင်းကို တွေ့မြင်၍ ယုံမှားမှုကို လွန်မြောက်ပုံ ပဌမ နည်းပေတည်း။

တွေ့မြင်ပုံ ဇုတီယနည်း.... အချို့ ယောဂီသည်ကား အကြောင်းတရားတို့ကို ဤသို့ တွေ့မြင်၏။ ပုံကား....မျက်စိနှင့် အဆင်း ရှိ၍, မြင်သည်၊ နားနှင့် အသံ ရှိ၍, ကြားသည်၊ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့ ရှိ၍,နံ့သည်၊ လျှာနှင့် အရသာ ရှိ၍, အချို အချဉ် စသည်ကို သိသည်၊ ကိုယ်နှင့် အတွေ့ ရှိ၍, ထိသိသည်၊ နှလုံးနှင့် သဘောအာရုံ အမျိုးမျိုး ရှိ၍, ကြံသည်၊ စဉ်းစားသည်၊ ရှုမှတ်သည်။ သင့်တော်စွာ နှလုံးသွင်းမိ၍, ကုသိုလ် ဖြစ်သည်၊ ရှုမှတ်သည်။ သင့်တော်တဲ့အရပ်မှာ နေရ၍, သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းသင်းရ၍, သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြားရ၍, ရှေးကံ ပါရမီ ရှိ၍, ကုသိုလ် ဖြစ်သည်၊ ရှုမှတ်မှု=ဝိပဿနာ ဖြစ်ပွါးသည်။ မသင့်မတင့် နှလုံး သွင်းမိ၍, မသင့်တင့်တဲ့ အရပ်မှာ နေရ၍, လူမိုက်နှင့် ပေါင်းမိ၍, လူမိုက်စကားကို နားကြားမိ၍ , ရှေးကံ ပါရမီ နုံပါး၍, အကုသိုလ် ဖြစ်သည်။ ကံကောင်း၍, (အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်နှင့် ကုသိုလ်ကံ ရှိ၍) ကောင်းသော အကျိုး ဝိပါက် ဖြစ်ပေါ်သည်။ (ဘဝကောင်း၌ ဖြစ်ရခြင်း, ကောင်းတာကို မြင်ရ ကြားရ နံ့ရ စားရ ထိရ သိရခြင်း, များသည် ကောင်းသော အကျိုး ဝိပါက်များပင်တည်း)။ ကံ မကောင်း၍, (အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန်နှင့် အကုသိုလ်ကံ ရှိ၍) ဆိုးသော အကျိုး ဝိပါက် ဖြစ်ပေါ်သည်၊ (ဘဝဆိုး၌ ဖြစ်ရခြင်း, အာရုံဆိုးကို မြင်ရကြားရ နံ့ရ စားရ ထိရ သိရခြင်း, များသည် ဆိုးသော အကျိုး ဝိပါက်များပင်တည်း)။ ။ ရှေး ဘဝင်စိတ် ရှိ၍, ဆင်ခြင်မှု (အာဝဇ္ဇန်းစိတ်) ဖြစ်ပေါ်သည်။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် နာမ်၏ အကြောင်းတို့ကို ထိုက်သည့်အား လျော်စွာ တွေ့မြင်၏။

ရုပ်၏ အကြောင်းတို့ကို တွေ့မြင်ပုံကား .... ရှေးကံကြောင့် ယခုဘဝဦး ပဋိသန္ဓေမှ စ၍ နှလုံးရုပ် မျက်စိရုပ် နားရုပ် စသော ရုပ် အပေါင်း မပြတ်မစဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထိုင်ချင်မှု သွားချင်မှု ကွေးချင်မှု စသော စိတ်ကြောင့် ထိုင်မှု သွားမှု ကွေးမှု စသော ရုပ်အပေါင်း ဖြစ်ပေါ်သည်၊ အပူ, အအေးဓာတ် ဥတုကြောင့် ဥတုရုပ် အေးရုပ်များ ဖြစ်ပေါ်သည်၊ စားသောက်အပ်သော အာဟာရကြောင့် ဤ ကိုယ်ရုပ်

အပေါင်း အင်အား မပျက်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည်၊ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ရုပ်၏ အကြောင်းတို့ကို ထိုက်သည်အား လျော်စွာ တွေ့မြင်၏။

ဤသို့ တွေ့မြင်ပြီးသော ယောဂီသည်လည်း "ယခုဘဝ နာမ်ရုပ်ကဲ့သို့ပင်, ရှေးရှေး ဘဝတွေကလဲ ဤလို အကြောင်းများကြောင့် သာလျှင် ဤလို နာမ်ရုပ် ၂ မျိုးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ၊ နောင် ဘဝတွေမှာလဲ ဤလို အကြောင်းများကြောင့် သာလျှင် ဤလို နာမ်ရုပ် ၂ မျိုးမျှသာ ဖြစ်သွားမည်" ဟု အနုမာနဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်၍, ဆိုခဲ့ပြီးသော ယုံမှားမှု ၁၆ မျိုးကို ပယ်၍ လွန်မြောက်၏။ ဒုတိယနည်းပြီး၏။

တွေ့မြင်ပုံ တသီးသနည်း........အချို့ ယောဂီသည်ကား ပစ္စုပ္ပန် ကျသော မှတ်ချက် များ၌ သင်္ခါရတို့၏ ဖြစ်မှု တည်မှု ပျက်မှု ဟူသော ဇာတိ ဇရာ မရဏတို့ကို မျက်မှောက် တွေ့မြင်၏။ ထို့ကြောင့်, "ဤဘဝ၌ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်မှု=ပဋိသန္ဓေ ဟူသည်မှာ စိတ်တချက် တချက်၏ ဤဖြစ်မှုမျိုးပင်တည်း၊ သေခြင်း ဟူသည်မှာလဲ စိတ်တချက် တချက်၏ ဤ ပျက်မှုမျိုးပင်တည်း၊ အိုရင့်ခြင်း ဟူသည်မှာလဲ မှတ်အပ်သော နာမ်ရုပ်တို့၏ တည်မှု အဆင့်ဆင့်ပင်တည်း" ဟူ၍ သဘောကျ၏၊ ထို့ကြောင့်, နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းတို့ကို ဤသို့ ဆင်ခြင်လျက် တွေ့မြင်၏၊ ပုံကား....အိုခြင်း သေခြင်းသည် ရှေးဦးစွာ 'ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၍' ရှိရချေသည်၊ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်မှုသည်သည်း ကမ္မဘဝ=ဖြစ်ကြောင်း ကံရှိခဲ့၍, ရှိရချေသည်၊ ထိုကံသည်လည်း 'ဤလို ပြုရလျှင်, ကောင်းမှာဘဲ' ဟု ထင်မှတ် စွဲလမ်းမှုကြောင့် ဖြစ်ရချေသည်၊ ထို စွဲလမ်းမှု သည်လည်း နာမ် ရုပ်တို့ကို သာယာ လိုချင်မှုကြောင့် ဖြစ်ရချေသည်၊ ထို သာယာလိုချင်မှုသည်လည်း အကောင်းအဆိုးကို ခံစားရသောကြောင့် ဖြစ်ရချေသည်၊ ထိုခံစားမှုသည်လည်း အာရုံနှင့် စိတ် တွေ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရချေသည်၊ ထို တွေ့မှုသည်လည်း ကြည်လင်သော မျက်စိ နား နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ် စိတ် ဟူသော အကြောင်း=အာယတန ရှိ၍, ဖြစ်ရချေသည်၊ (မျက်စိနှင့် စိတ် ရှိ၍, အဆင်းကို မြင်လျက် တွေ့ရသည်-ဤသို့ စသည်ဖြင့် ချဲ့၍ သိပါလေ)။ ထို အာယတနသည်လည်း မိရာ နာမ် ရုပ် ရှိ၍, ဖြစ်ရချေသည်၊ (ကြည်လင်တဲ့ မျက်စိ နား နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ် ရုပ်တို့သည် မျက်လုံးသားစသော မှီရာ ဘူတရုပ် ရှိ၍, ဖြစ်ပေါ်ကြသည်၊ စိတ်သည်ကား မှီရာ ဟဒယရုပ် နှင့် ယှဉ်ဘက် နာမ်များ ရှိကြ၍, ဖြစ်ပေါ်သည်

ဟု ဆိုလို၏)။ ထို နာမ်ရုပ်သည်လည်း ပဋိသန္ဓေ ဘဝင် မြင်မှု ကြားမှု စသော ဝိညာဏ် ရှိ၍, ဖြစ်ပေါ်ရချေသည်၊ ထို စိတ် ဝိညာဏ်သည်လည်း ရှေးဘဝက ကောင်းစားရန် အားထုတ်မှုများ ရှိခဲ့၍, ဖြစ်ရချေသည်၊ ထို အားထုတ်မှု=သင်္ခါရတို့သည်လည်း အမှန်အတိုင်း မသိမှု, သိမှားမှု ဟူသော အဝိဇ္ဇာ ရှိ၍, ဖြစ်ကြရချေသည် ဟူ၍ ပဋိလောမ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလိုအားဖြင့် နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းတို့ကို တွေ့မြင်၏၊ ဘုရား အလောင်းတော် စသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တို့၏ အပြည့် အစုံ တွေ့မြင်ပုံပေတည်း။ ဤသို့ တွေ့မြင်သော ယောဂီသည်လည်း ဆိုခဲ့သော နည်းဖြင့် ကာလ သုံးပါး၌ ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်၍, ယုံမှားမှု ၁၆ ပါးကို ပယ်ခွါ လွန်မြောက်၏။ တတိယနည်း ပြီး၏။

တွေ့မြင်ပုံ စတုတ္ထနည်း........အချို့ ယောဂီသည်ကား အဝိဇ္ဇာကြောင့် သင်္ခါရတို့ ဖြစ်ပေါ်ကြသည်၊ သင်္ခါရကြောင့် ဝိညာဏ် ဖြစ်ပေါ်သည်၊ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပြအပ်သော အနုလောမ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလိုအားဖြင့် နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းတို့ကို တွေ့မြင်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့၏ အပြည့်အစုံ တွေ့မြင်ပုံပင် တည်း။ ဤသို့ တွေ့မြင်သော ယောဂီသည်လည်း ဆိုခဲ့သော နည်းဖြင့် ကာလ သုံးပါး၌ ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်၍, ယုံမှားမှု ၁၆ မျိုးကို ပယ်ခွါ လွန်မြောက်၏။ စတုတ္ထနည်း ပြီး၏။

တွေ့မြင်ပုံ ပဉ္စမနည်း......အချို့ ယောဂီသည်ကား ကမ္မဝဋ်, ဝိပါကဝဋ် အလိုအားဖြင့် နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းတို့ကို တွေ့မြင်၏။ ကံကြောင့် အကျိုး=ဝိပါက် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထို အကျိုး=ဝိပါက်ကို မှီ၍ ကံ အသစ် ဖြစ်ပြန်၏၊ ထို ကံ အသစ်ကြောင့် အကျိုး=ဝိပါက်အသစ် ဖြစ်ပြန်၏၊ ဤနည်းဖြင့် ကံနှင့် ဝိပါက်တို့ တပြန်စီ လည်လျက် ဖြစ်နေသောကြောင့်, ကံ ကို ကမ္မဝဋ် ဟု ခေါ်၏၊ အကျိုးကို ဝိပါကဝဋ် ဟု ခေါ်၏။ ထိုတွင် ကမ္မဝဋ် ဟူသည်မှာ အဝိဇ္ဇာ သင်္ခါရ တဏှာ ဥပါဒါန် ကမ္မဘဝ ဟူသော ဤ သရုပ် တရားကိုယ် ငါးပါး အပေါင်းပေတည်း။ ဝိပါကဝဋ် ဟူသည်မှာ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ် အာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဟူသော ဤ သရုပ် တရားကိုယ် ငါးပါး အပေါင်း ပေတည်း၊ အကျယ်အားဖြင့် ရှုဆင်ခြင်သော ယောဂီသည် ဤ ကမ္မ

ဝဋ် ငါးပါး, ဝိပါကဝဋ် ငါးပါးတို့ကို အသီးအသီး ခွဲခြား၍ အပြည့်အစုံ တွေ့မြင်နိုင်၏၊ အကျဉ်းအားဖြင့် ရှုဆင်ခြင်သော ယောဂီသည်ကား အသီးအသီး ခွဲခြား၍ မရှုပြီ၊ ကမ္မဝဋ်ကို အကြောင်းကံ အဖြစ်ဖြင့် တပါးထည်း ပြု၍လဲ ရှု၏၊ ဝိပါကဝဋ်ကို အကျိုး အဖြစ်ဖြင့် တပါးထည်း ပြု၍လဲ ရှု၏။ ၎င်းတို့၏ သရုပ်ကို ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိဖြင့် ထုတ်ပြအံ့။

အတိတ်အကြောင်း ကမ္မဝဋ် ငါးပါး

ပုရိမ ကမ္မ ဘဝသ္မိံ မောဟော အဝိဇ္ဇာ, အာယူဟနာ သင်္ခါရာ, နိကန္တိ တဏှာ, ဥပဂမနံ ဥပါဒါနံ, စေတနာ ဘဝေါ တိ, ဣမေ ပဉ္စ ဓမ္မာ ပုရိမ ကမ္မ ဘဝသ္မိံ ဣဓ ပဋိသန္ဓိယာ ပစ္စယာ။

ပုရိမ ကမ္မ ဘဝသ္မိံ၊ ရှေးဘဝ၌ ဖြစ်ကြောင်း ကံကို၊ ကရိယမာနေ၊ ပြုလုပ်အပ်သော်၊ ဝါ၊ ပြုလုပ်စဉ်၊ မောဟော၊ သစ္စာ လေးတန်ကို အမှန်အတိုင်း မသိမှု, ဖြောင်းပြန် သိများမှုသည်၊ အဝိဇ္ဇာ၊ အဝိဇ္ဇာ ပေတည်း။ အာယူဟနာ၊ ကောင်းစား ချမ်းသာရန် ရည်သန်၍ ဒါနမှု ပါဏာတိပါတမှု စသည်ကို အားထုတ်မှုတို့သည်၊ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရ တို့ပေတည်း။ နိကန္တိ၊ ပြုအပ်သော အမှု၏ ယခု ရမည့် အကျိုး, နောင် ရမည့် ဘဝအကျိုးတို့ကို လိုလား တောင့်တခြင်းသည်၊ တဏှာ၊ တဏှာပေတည်း။ ဥပဂမနံ၊ ယခု ကောင်းစားမည်, နောင် ကောင်းစားမည်, ဘဝ ဖြတ်ငြိမ်းမည် စသည်ဖြင့် ချဉ်းကပ် စွဲသမ်းခြင်းသည်၊ ဥပါဒါနံ၊ ဥပါဒါန်ပေတည်း။ စေတနာ၊ ပိုင်ချက် ချသကဲ့သို့ စေ့ဆော် တိုက်တွန်းခြင်းသည်၊ ဘဝေါ၊ တဖန် အသစ် ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း ကမ္မ ဘဝပေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ပုရိမ ကမ္မ ဘဝသ္မိံ၊ ရှေးဘဝတွင် ဖြစ်ကြောင်း ကံကို ပြုစဉ်၌၊ သိဒ္ဓါ၊ ပြီးခဲ့ကုန်သော၊ ဣမေ ပဉ္စ ဓမ္မာ၊ ဤငါးပါးသော တရားတို့သည်၊ ဣဓ ပဋိသန္ဓိယာ၊ ဤဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေ၏၊ ပစ္စယာ၊ အကြောင်းတို့ပေတည်း။

သင်္ခါရ နှင့် ကမ္မဘဝတို့၏ ထူးခြားပုံကို အဋ္ဌကထာတို့၌ သုံးနည်း ပြ၏၊ ဤ၌ကား သိလွယ်သော ပဌမ နည်းကိုသာ ပြအံ့၊ ပေးလှူခြင်း, သတ်ဖြတ်ခြင်း စသည်ကို ပြုရန် ကြံသည်မှ စ၍, ရှေးအဖို့၌ ဖြစ်သော စေတနာတို့သည် သင်္ခါရ မည်ကုန်၏၊ ၎င်းတို့သည် " မြန်မြန် ပြီး

အောင် လုပ်လိုက် '' ဟု တိုက်တွန်း နေကြသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေ၏ ကုန်၏။ အမှုကိစ္စကို ပြီးစေသော ခဏ၌ ဖြစ်သော စေတနာသည်ကား ကမ္မဘဝ မည်၏၊ ၎င်းသည် ဒါနမှု အရာ၌ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဘွယ် ဝတ္ထုကို ပေးကမ်းသဲ ဖြစ်၍ " ငါ့ဥစ္စာ အဖြစ်မှ ပြတ်စဲစေ၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ် ပိုင်စေ ယူစေ ရစေ သုံးဆောင်စေ '' ဟု စီရင်ချက် ချလိုက် သကဲ့သို့ ကိစ္စကို အဆုံးသတ်သည့် အနေအားဖြင့် ဖြစ်ပေ၏၊ ပါဏာတိပါတမှု အရာ၌ ' နင် သေစေ ' ဟု စီရင်ချက် ချသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေ၏၊ တပါးသော ကုသိုလ်မှု, အကုသိုလ်မှု အရာတို့၌လဲ နည်းမှီး၍ သိပါလေ၊

ဤပါဠိ၌ ပြအပ်သော အစဉ်သည်ကား ဒေသနာအစဉ်မျှသာတည်း၊ ဖြစ်စဉ်အားဖြင့်ကား မသိမှု, သမုဒ္ဒမှု=အဝိဇ္ဇာကြောင့် သာယာ တောင့် တမှု=တဏှာ ဖြစ်၏၊ တဏှာကြောင့် "ဤအမှုကို ပြုရလျှင်, ကောင်း စား ချမ်းသာမည် '' ဟု ထင်မှတ် စွဲလမ်းမှု=ဥပါဒါန် ဖြစ်၏၊ ဥပါဒါန် ကြောင့် ကြိုးစည် အားထုတ်မှု=သင်္ခါရ ဖြစ်၏၊ အားထုတ်ခြင်းကြောင့်, ကိစ္စကို ပြီးစေသော ခဏ၌ ကမ္မဘဝ ဖြစ်၏၊ အမှုကို ပြုပြီးသော ကာလ၌လဲ ထိုအမှုကို ချမ်းသာကြောင်း ဟူ၍၎င်း၊ ထိုအမှုဖြင့် ခံစားရမည့် အကျိုးကို ချမ်းသာ ဟူ၍၎င်း၊ ထင်မှားသော အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်မြဲ၏၊ ထို အမှုနှင့် ရမည့် အကျိုးတို့၌ သာယာ တောင့်တမှု=တဏှာလဲ ဖြစ်မြဲ ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် ကောင်းစားရတော့မည် ဟု စွဲလမ်းသော ဥပါဒါန်လဲ ဖြစ်မြဲ၏၊ ဤသို့ ရှေးအမှု နောက်အမှုတို့၌ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ မြဲရအပ် သော ကံသည်သာလျှင် ဘဝသစ် အကျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်သည်၊ ထို့ ကြောင့် ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ဂတိကထာ၌ ....

ကုသလ ကမ္မဿ ဇဝနက္ခဏေ တဒယော ဟောတု ကုသလာ၊ နိကန္တိ က္ခဏေ (အဗျာနေသ ဝိပါကံ ဒါတုံ ပစ္စုပဋ္ဌိတ ကမ္မေ ဝါ, တဿ ပစ္စုပဋ္ဌာ ကမ္မေန ဥပဋ္ဌာပိတေ ကမ္မ နိမိတ္တေ ဝါ, ဂတိ နိမိတ္တေ ဝါ, ဥပ္ပန္နာယ နိကန္တိ က္ခဏေ–အဋ္ဌကထာတွင်) ဒွေ ဟောတု အကု သလာ၊ ပဋိသန္ဓိ က္ခဏေ တယော ဟောတု အဗျာကတာ၊ ဂတိ သမ္ပတ္တိယာ ဉာဏ သမ္ပယုတ္တေ (ဉာဏ သမ္ပယုတ္တ ပဋိသန္ဓိ က္ခဏေ–အဋ္ဌကထာတွင်) ဣမေသံ အဋ္ဌန္နံ ဟေတူနံ ပစ္စယာ ဥပ ပတ္တိ ဟောတိ....စသည်ဖြင့်–နိကန္တိ ခဏ ဟိတ် ၂ ပါးကိုလဲ ထည့်သွင်း၍ ပြတော်မူပေသည်၊

ဥစ္စုပ္ပန်အကျိုး၊ ဝိပါကဝဋ်ငါးပါး

ဣဓ ပဋိသန္ဓိ ဝိညာဏံ, ဩက္ကန္တိ နာမ ရူပံ ပသာဒေါ အာယတနံ, ဖုဋ္ဌော ဖဿော, ဝေဒယိတံ ဝေဒနာ, ဣတိ ဣမေ ပဉ္စ ဓမ္မာ ဣဓူပပတ္တိ ဘဝသ္မိံ ပုရေ ကတဿ ကမ္မဿ ပစ္စယာ။

ဣဓ၊ ယခုဘဝ၌၊ ပဋိသန္ဓိ၊ ရှေးဘဝနှင့် ဆက်စပ်လျက် ဖြစ်ပေါ်သော စိတ်သည်၊ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏ်ပေတည်း။ ဩက္ကန္တိ၊ တခြားမှ လာ၍ သက်ဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သော သဘောသည်၊ နာမ ရူပံ၊ နာမ် ရုပ်ပေတည်း။ ပသာဒေါ၊ ကြည်လင်သော သဘောသည်၊ ဝါ၊ မျက်စိ ကြည်မှု, နား နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ် ကြည်မှုသည်၊ အာယတနံ၊ အာယတနပေတည်း။ ဝါ၊ အာရုံနှင့် စိတ် တွေ့ဆုံရာ ဌာန, တွေ့ဆုံကြောင်းတရားပေတည်း။ ဖုဋ္ဌော၊ အာရုံနှင့် စိတ် တွေ့ခြင်းသည်၊ ဖဿော၊ ဖဿပေတည်း။ ဝေဒယိတံ၊ ခံစားခြင်းသည်၊ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣဓ ဥပပတ္တိ ဘဝသ္မိံ၊ ယခု ဖြစ်ဆဲ ဘဝ၌၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ကုန်သော၊ ဣမေ ပဉ္စ ဓမ္မာ၊ ဤငါးပါးသော တရားတို့သည်၊ ပုရေ ကတဿ ကမ္မဿ ပစ္စယာ ရှေးဘဝ၌ ပြုခဲ့သော ကံ ဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ (ဥဒရဿ ကာရဏာ ဋ္ဌကဲ့သို့ ထုလျာဒိကရဏာ ဝိဘသသနှ, ဝိဘသသုတည်း)၊ ပစ္စုပ္ပ ဝိပါက ဓမ္မာ၊ ဖြစ်ပေါ်သော အကျိုးတရားတို့ ပေတည်း။

ဖြစ်ခိုက် နာမ် ရုပ်ကို မပြတ် မှတ်သိလျက် ရှိသော ယောဂီအား မြင်မှု ကြားမှု စသော စိတ်တို့သည် "ရှေးရှေး စိတ်၏ အခြားမဲ့၌ စပ်၍ စပ်၍ မပြတ် ဖြစ်သည့် အနေအားဖြင့်" ထင်ရှားကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုယောဂီသည် ယခုဘဝ၌ စ၍ ဖြစ်ခဲ့သော ပဋိသန္ဓေစိတ်ကိုလဲ "ရှေးဘဝက နောက်ဆုံး စိတ်၏ အခြားမဲ့၌ ဆက်စပ်၍ ဖြစ်ခဲ့သည်" ဟု ဆ၍ သိနိုင်ပေ၏၊ ဤသို့ သိနိုင်ပုံကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ပြ၏။

> ယထေဝ စက္ခုဝိညာဏံ၊ မနောဓာတု အနန္တရံ၊
> န စေဝ အာဂတံ နာပိ၊ န နိဗ္ဗတ္တံ အနန္တရံ။
> တထေဝ ပဋိသန္ဓိမှိ၊ ဝတ္တတေ စိတ္တသန္တတိ၊
> ပုရိမံ ဘိဇ္ဇတေ စိတ္တံ၊ ပစ္ဆိမံ ဇာယတေ တတော။

မနောဓာတု အနန္တရံ၊ ဆင်ခြင်သော စိတ်၏ အခြားမဲ့၌ ဖြစ်လေ့ရှိသော၊ စက္ခုဝိညာဏံ၊ မြင်သော စိတ်သည်၊ တတော၊ ထိုဆင်ခြင်သော စိတ်မှ၊ န စေဝ အာဂတံ၊ လာသည်လဲ မဟုတ်ပေ။ အနန္တရံ၊ ဆင်ခြင်သော စိတ်၏ အခြားမဲ့၌၊ နစိ န နိဗ္ဗတ္တံ ယထေဝ၊ မဖြစ်သည်လဲ မဟုတ်ပေ၊ ဧကန်ပင် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ တထေဝ၊ ထို့အတူပင်။ ပဋိသန္ဓိမှိ၊ ပဋိသန္ဓေခဏ၌၊ စိတ္တသန္တတိ၊ ရှေးစိတ် နောက်စိတ်တို့၏ အစဉ်သည်၊ ဝတ္တတေ၊ ဖြစ်၏။ ပုရိမံ စိတ္တံ၊ ရှေးဘဝက နောက်ဆုံး စိတ်သည်၊ ဘိဇ္ဇတေ၊ ချုပ်ပျက်လေ၏။ တတော၊ ထိုစိတ် ချုပ်သည်မှ အခြားမဲ့၌၊ ပစ္ဆိမံ စိတ္တံ၊ နောက်ဘဝ၌ အစဆုံး စိတ်သည်၊ ဇာယ တေ၊ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။

မျက်စိ အကြည်ထဲ၌ အဆင်းရုပ် ထင်ပေါ် ကျရောက်လျှင်, ထိုအဆင်းကို ဘာလဲ ဟု ဆင်ခြင်သော စိတ်က ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုစိတ်၏ အခြားမဲ့၌ မြင်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရာ၌, ဆင်ခြင်တဲ့ စိတ်ကပင် မြင်တဲ့စိတ် ဖြစ်သွားသည်လဲ မဟုတ်ပေ၊ ဆင်ခြင်တဲ့ စိတ်၏ အခြားမဲ့၌ မြင်တဲ့ စိတ်က မဖြစ်ဘဲလဲ မနေပေ၊ ဧကန်ပင် ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ ထို့အတူပင် ရှေးဘဝက နောက်ဆုံး စုတိစိတ် ချုပ်ဆုံးသွားလျှင်, ဘဝသစ်၌ အစဆုံး ပဋိသန္ဓေစိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရာ၌, စုတိစိတ်ကပင် ပဋိသန္ဓေစိတ် ဖြစ်လာသည်လဲ မဟုတ်ပေ၊ ထိုစုတိစိတ်သည်ကား အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကွယ်၍သာ သွားပေသည်၊ သို့သော်လဲ ထိုစုတိစိတ် ချုပ်ကွယ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘဝသစ် ပဋိသန္ဓေစိတ်က မဖြစ်ဘဲလဲ မနေပေ၊ ဆက်လက်၍ ဧကန်ပင် အသစ် ဖြစ်ပေါ်ပေသည်။ ဤသို့ ဆက်စပ်၍ စိတ် ဖြစ်ပုံကို ယောဂီသည် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သဘောကျသည် ဟု ဆိုလို၏။

ထို့ပြင်, ဖြစ်ခိုက် နာမ်ရုပ်ကို မပြတ် မှတ်လျက် ရှိသော ယောဂီအား မှတ်သိရသော ထိုနာမ်ရုပ်သည် စိတ်ထဲ ကိုယ်ထဲမှာ အသစ်အသစ် ကျရောက် သက်ဝင် လာသကဲ့သို့ ထင်ရှား၏။ ထို့ကြောင့်, ပဋိသန္ဓေခဏက ဖြစ်ခဲ့သော နာမ်ရုပ်ကိုလဲ “ ယခု မှတ်သိရတဲ့ နာမ်ရုပ်လိုပင် ကျရောက် သက်ဝင် လာသော သဘောဘဲ” ဟု ဆ၍ သိနိုင်ပေ၏၊ အဝယာတနာ, ဗသဿ, ဝေဒနာတို့ကို သိပုံမှာ ထင်ရှားပြီ။

ယခုဘဝ၌ ဖြစ်သော ဤအကျိုး ငါးပါးကိုပင် မှီ၍, အာယတန ရင့်သောအခါ၌, အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ဥပါဒါန် သင်္ခါရ ကမ္မဘဝ ဟူသော အကြောင်းတရား ငါးပါးတို့သည် ဖြစ်ပေါ် ဖြန့်ကုန်၏။

ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်းတစ္စုငါးပါး

ဣဓ ပရိပက္ကတ္တာ အာယတနာနံ မောဟော အဝိဇ္ဇာ, အာယူဟနာ သင်္ခါရာ, နိကန္တိ တဏှာ, ဥပဂမနံ ဥပါဒါနံ, စေတနာ ဘဝေါ တိ, ဣမေ ပဉ္စ ဓမ္မာ ဣဓ ကမ္မ ဘဝသ္မိံ အာယတိံ ပဋိသန္ဓိယာ ပစ္စယာ။

ဣဓ၊ ယခုဘဝ၌။ အာယတနာနံ ပရိပက္ကတ္တာ၊ မျက်စိ နား နှာ ခေါင်း လျှာ ကိုယ် ဟူသော အာယတနတို့၏ ရင့်ခြင်းကြောင့်၊ ဝါ၊ အာယတနတို့ ရင့်လတ်သော်။ (ဤအပိုင်ဖြင့်, ဘဝကို ဖြစ်စေနိုင်သော ကံ၏ ဖြစ်ရာကာလကို ပြ၏။ အာယတန မရင့်သေးသော သူငယ်တို့အား ဘဝင်စိတ်သာ အဖြစ်များ၏၊ ဘဝကို ဖြစ်စေနိုင်သော ကံသည်ကား ဖြစ်နိုင်ခဲ၏။ အာယတန ရင့်သောသူတို့အား သာလျှင် ထိုကံမျိုးသည် များသောအားဖြင့် ဖြစ်နိုင်သည်—ဟူလို)။ မောဟော၊ မသိမှု, သိမှားမှုသည်၊ အဝိဇ္ဇာ၊ မည်၏။ အာယူဟနာ၊ အားထုတ်မှုတို့သည်၊ သင်္ခါရာ၊ တို့မည်၏။ နိကန္တိ၊ လိုလားတောင့်တခြင်းသည်၊ တဏှာ၊ မည်၏။ ဥပဂမနံ၊ စွဲလမ်းခြင်းသည်၊ ဥပါဒါနံ၊ မည်၏။ စေတနာ၊ စေ့ဆော် တိုက်တွန်းခြင်းသည်၊ ဘဝေါ၊ ကမ္မဘဝမည်၏။ (အနက်ကျယ် အပြည့်အစုံကို ရှေး၌ ပြန်ကြည့်ပါ)။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣဓ ကမ္မ ဘဝသ္မိံ၊ ယခုဘဝ၌ ဖြစ်ကြောင်း ကံကို ပြုအပ်စဉ်။ ဝါ၊ ပြုကုန်သော။ ဣမေ ပဉ္စ ဓမ္မာ၊ ဤ ငါးပါးသော တရားတို့သည်၊ အာယတိံ ပဋိသန္ဓိယာ၊ နောင်ကာလ၌ ပဋိသန္ဓေ၏။ ပစ္စယာ၊ အကြောင်းတို့မည်၏။

ဤ ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်း ငါးပါးကြောင့် နောင်ဘဝ၌ ဝိညာဏ် နာမ် ရုပ် အာယတန ဖဿ ဝေဒနာ ဟူသော အကျိုး ငါးပါး ဖြစ်ပေါ်ဖြန့်၏။

အနာဂတ်အကျိုး ဝိပါက ငါးပါး

အာယတိံ ပဋိသန္ဓိ ဝိညာဏံ, ဩက္ကန္တိ နာမ ရူပံ, ပသာဒေါ အာယတနံ, ဖုဋ္ဌော ဖဿော, ဝေဒယိတံ ဝေဒနာ, ဣတိ ဣမေ ပဉ္စ ဓမ္မာ အာယတိံ ဥပပတ္တိ ဘဝသ္မိံ ဣဓ ကတဿ ကမ္မဿ ပစ္စယာ။